De Symposiaca Græcorum
Bachius - Elegia - 1837

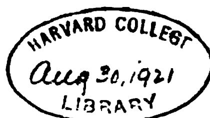

ACADEMIA HARVARDIANA IN NOV·ANG
ET
VE RI
TAS
CHRISTO ET ECCLESIAE

DE
SYMPOSIACA GRÆCORVM ELEGIA.

SCRIPSIT

NICOLAVS BACHIVS.

FVLDÆ 1837.
TYPIS MVELLERIANIS.

HARVARD COLLEGE
Aug 30, 1921
LIBRARY

DE
SYMPOSIACA GRÆCORVM ELEGIA.

Sicut omnis Græcorum poesis tanquam arbos patulis diffusa ramis ad tria revocatur genera, epicum, lyricum, scenicum, unde tanquam e tribus eiusdem trunci ramis surculi quidam exierunt, ita elegia quoque, Ionicum *μέλος*, etsi triplicem potissimum viam ingressa modo res publicas morumque præcepta (*ἐλεγεία πολιτικὴ καὶ ἠθική*) modo querimoniam (*ἐλεγεία θρηνώδης*) modo amorem (*ἐλεγεία ἐρωτική*) distichis inclusit, e communi brachio recentes emisit palmites novis deliciis luxuriantes. Sic ex politica elegia paullatim profecta est heroica, ab erotica haud ita aliena esse videtur elegia convivalis (*συμποσιακή*), quandoquidem sine Baccho et Cerere friget Venus. Atque antiquissimo iam tempore Græcos convivia cantu saltuque ornare solitos testis est Homerus, qui Odyss. XXI, 430 *μολπὴν καὶ φόρμιγγα* ait esse *ἀναθήματα δαιτός*, atque XVII, 271 *φόρμιγγος* meminit, *ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην*, qui quidem mos posteriori demum ætate scoliorum poesim produxit. Scolia autem ipsa quanquam proprie ad Æolicum *μέλος* referuntur, tamen, quæ admirabilis eorum est varietas, elegiacam quoque interdum induerunt formam, quam alii quidem poetæ non deflectentes de via omnium communi, Dionysius autem qui *ὁ Χαλκοῦς* appellabatur ita ad conviviorum usum accommodavit ut, etiamsi fortasse non omnes, quasdam tamen elegias symposiacas a pentametro inciperet eodemque terminaret. Atque F. Osannus, qui nuper in convivalem Græcorum elegiam diligentius inquisivit in symbolis ad historiam litterarum Græcarum et Latinarum Vol. I p. 38 sq. haud improbabiliter suspicatus est tibia accinente, velut omnino carmina elegiaca, ita in conviviis quoque scolia ut ita dicam elegiaca esse recitata, sive ab aulœdis mercede conductis sive ab ipsis etiam potatoribus.

Poetarum vero qui versibus impariter iunctis conviviorum iucunditatem ornarunt atque excoluerunt reliquiæ servatæ sunt partim insigniores, ANACREONTIS TEII, XENOPHANIS COLOPHONII, THEOGNIDIS MEGARENSIS, SIMONIDIS CEI, IONIS CHII, EVENI PARII, DIONYSII ATHENIENSIS. Osannus l. c. p. 42 sq. huc rettulit etiam Archilochi fragmenta 8 et 11, quæ tamen, si quis summam rerum collegerit, bellici potius quam convivalis argumenti esse sibi persuadebit, quemadmodum de lugubri elegia Spec. I p. 14 ostendimus.

Iam primum ANACREON TEIVS, qui florere cœpit inde ab Olympiade LV[1]), præter melica carmina condidit etiam elegiaca teste Meleagro I, 35 sq.

ἐν δ᾽ ἄρ᾽ Ἀνακρείοντα τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
νέκταρος, εἰς δ᾽ ἐλέγους εὔσπορον ἀνθέμιον.

Quo quidem disticho Meleager se non solum ex melicis sed etiam elegiacis Anacreontis carminibus flores quosdam coronæ suæ impliciturum esse profitetur. Atque Suidas v. Ἀνακρέων hunc poetam ἐλεγεῖα scripsisse tradit eundemque ἐν ἐλεγείαις laudat Hephæstio p. 11. Tota autem Anacreontis poesis quum sacra quasi esset Libero atque Veneri[2]), eius elegias quoque tum ad symposiacum tum ad eroticum genus referendas esse censemus. Et quem Critias poeta 7, 3 simpliciter appellat συμποσίων ἐρέθισμα, eundem ἡδὺν Ἀνακρείοντα hisce insuper verbis alloquitur:

οὔποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται,
ἔςτ᾽ ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσιν
παῖς διαπομπεύῃ προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
παννυχίδας θ᾽ ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν,
πλάστιγξ θ᾽ ἡ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ᾽ ἄκραισι καθίζῃ,
κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς, Βρομίου ψακάδεσσιν.

Quos quidem versus præter scolia[3]) et similia convivalia carmina ad Anacreontis elegias quoque posse accommodari manifestum est ex duobus distichis ab Athenæo XI, 8 servatis (fragm. 1), quæ sine ulla idonea ratione in epigrammatum numero collocabantur. Sed præterea symposiaco elegiarum generi vindicanda sunt disticha quæ in Anthologia Palatina VI, 134 inter ἀναθηματικὰ venditantur (fragm. 2), quanquam nullum prorsus præ se ferunt epigrammatis colorem: immo poeta, ut par est, in elegia, non item in epigrammate describit θήλεις χοροὺς παννυχίδας ἱερὰς ἀμφιέποντας, quales Critias respexisse putandus est: atque hunc trium mulierum chorum earumque Baccho sacrificantium cum conviviis fuisse coniunctum satis probabile. Tum hexametri, ut videtur, particulam: οἰνοπότης δὲ πεποίημαι (fragm. 3) ex symposiaca elegia decerptam esse crediderim.

Anacreontis autem tota poesis quum amatoria fuisse narretur, ita tamen ut eidem vati Venus sine Baccho frigere videretur significante Ovidio Trist. II, 363.

Quid nisi cum multo Venerem confundere vino
præcepit lyrici Teïa Musa senis?

vero sane simillimum est poetam elegias quoque ut vino ita amori celebrando dedicasse, Mimnermi videlicet vestigia prementem: id quod exiguum frustulum elegiacum (fragm. 5) indicat, quo Anacreon Thraciæ cuiusdam puellæ quam in oculis gestasse videtur, quum ipsa eius amorem repudiasset, nullam se iam rationem habere profitetur.

Cuinam denique elegiarum generi assignandus sit pentameter (fragm. 6) quo Thesei lyra memoratur haud facile quisquam hodie expediet.

[1]) Vid. Clintonis fasti Hell. p. 3. ed. Krüger. cf. p. 13. 15.
[2]) Vid. Anacreontis carminum reliquias ed. Th. Bergk. p. 4 sqq.
[3]) Vid. Athen. XV, 49. p. 693 F. cf. Bergk. l. c. p. 13 sq.

XENOPHANES COLOPHONIVS, Dexii vel Orthomenis filius[4]), Apollodoro teste circa Olympiadem XXXX natus, usque ad Cyri et Darii tempora vitam produxit: cui adversa fronte oppugnat Timæus, qui Xenophanem Hieronis et Epicharmi æqualem fuisse ait[5]). Fontem erroris qualem Timæi præ se fert calculus sagaciter indicavit Cousinus, qui fragmenti 17 ed. Karsten. versum 5. *πηλίκος ἦσθ' ὅθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο*, ad superiorem Medorum expeditionem Harpago duce adversus Græcos Asiam incolentes susceptam, non ad eam spectare intellexit quæ Dario vel Xerxe regnante in Græciam esset facta. Interpretes tamen, qui, ut Timæus, de posteriori invasione cogitarunt, Xenophanis quoque florem inferiori tempori assignare oportebat. Hoc saltem pro certo statuendum, Xenophanem, Anaximandri, Pythagoræ, Anacreontis fere æqualem[6]), minimum ad annum ætatis nonagesimum secundum[7]) et ulterius quoque provectum esse, quandoquidem vere tradidit Censorinus D. N. 15. Xenophanem Colophonium maiorem centum annorum fuisse: ita ut poetæ ætas inde ab Olympiade XXXX ad Olympiadem circiter LXVII perrexisse videatur.

Xenophanes adolescens viginti quinque annorum carmen quoddam sive aliud ingenii monumentum (*φροντίδα*) condidisse censendus est, id quod ipse de se prædicat fragm. 7. Atque nescio an eodem fere tempore Colophonem patriam exsul reliquerit (*ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος*, ut Diogenes Laert. VIIII, 18 memoriæ prodidit) atque plures Græciæ civitates perlustraverit, quibus ipse carmina sua publice recitaret, recitaret autem simpliciter non adhibita musica modulatione[8]). Eundem annis iam provectiorem Veliam, coloniam a Phocæensibus in Italiam deductam, sedem sibi delegisse probabiliter suspicatus est Karstenus p. 13, propterea quod ab omnibus uno ore Eleaticæ disciplinæ auctor prædicaretur. Atque hæc ipsa disciplina in caussa fuisse videtur ut Xenophanis fere octogenarii gloria demum circa Olympiadem LX per Græciam celebraretur[9]).

Iam Xenophanes duo potissimum carminum genera excoluit, epicum atque elegiacum (nam quod vulgo additur iambicum in controversiam vocatur), quorum hodieque supersunt reliquiæ, quæ

4) Diogenes Laert. VIIII, 28. *Ξενοφάνης Δεξιοῦ ἤ, ὡς Ἀπολλόδωρος, Ὀρθομένους, Κολοφώνιος.* cf. Karsten. ad Xenophanis reliquias p. 1. not 1.

5) Clemens Alexandr. Strom. I p 130 C. *τῆς δὲ Ἐλεατικῆς ἀγωγῆς Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος κατάρχει, ὅν φησι Τίμαιος κατὰ Ἱέρωνα τὸν Σικελίας δυνάστην καὶ Ἐπίχαρμον τὸν ποιητὴν γεγονέναι, Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα γενόμενον παρατετακέναι [τὸν βίον] ἄχρι τῶν Δαρείου τε καὶ Κύρου χρόνων.* Extremo hoc loco nomen *Δαρείου* aut temere in ordinem irrepsit significante Origine T. I philosoph. c. 14. *οὗτος ἕως Κύρου διέμεινεν*, aut invertendus est ordo in Clementis editionibus receptus: *ἄχρι τῶν Κύρου τε καὶ Δαρείου χρόνων*, Menagio ad Diogenem Laert. VIIII, 20 et Goellero ad Timaei fragm. 64 coniicientibus. Ad Apollodori partes proxime accedit Sotion apud Diogen. VIIII, 18 Xenophanem eadem aetate vixisse narrans atque Anaximandrum, quem Olymp 42 natum esse disces ex Clintonis fastis Hell. p. 7. Sextus Emp. adv. Mathem. I, 12, 257. *Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγένετο περὶ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα.*

6) Vid Theologumena arithm. p. 40 ed. Boeckh. cf. Xenophanis fragm. 6.

7) Vid. Xenophanis fragm. 7.

8) Diogenes l. c. *αὐτὸς ἐρραψῴδει τὰ ἑαυτοῦ.* cf. Athen XIIII, 32 p. 632 D. *Ξενοφάνης δὲ καὶ Σόλων καὶ Θέογνις καὶ Φωκυλίδης — καὶ τῶν λοιπῶν οἱ μὴ προσάγοντες πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν ἐκπονοῦσι τοὺς στίχους τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει τῶν μέτρων καὶ σκοποῦσιν ὅπως αὐτῶν μηδεὶς ἀκέφαλος ἔσται μήτε λαγαρὸς μήτε μείουρος.*

9) Diogenes VIIII, 20. *ἤκμαζε κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.* cf. Karsten. l. c. p. 4.

DE
SYMPOSIACA GRÆCORVM ELEGIA.

SCRIPSIT

NICOLAVS BACHIVS.

FVLDÆ 1837.
TYPIS MVELLERIANIS.

aliena) an ad aliam elegiarum speciem referendum sit hodie non licet ad liquidum perducere: vix autem Nieberdingius mihi persuadebit carmen illud inscriptum fuisse *δεκάχορδος λύρα*, propterea quod verba *ἐν δεκαχόρδῳ*, quibus explicandi gratia solus Bryennius addidit *λύρα*, non titulum carminis exhibent, sed una cum subsequenti tetrametro integrum efficiunt hexametrum dactylicum.

Qua denique elegia Ion Pherecydis atque Pythagoræ laudes persequutus sit parum liquet. Manifesto autem errore deceptus est Nieberdingius qui p. 15 cogitavit de epigrammate in Pherecydem conscripto, quam tamen sententiam postea ipse mutasse videtur, quippe qui p. 74 recte animadverterit duo quæ supersunt disticha (fragm. 6) postremam tantum carminis partem esse, non carmen ipsum, atque in iis quæ antecesserunt poetam virtutes Pherecydis laudibus extulisse atque celebrasse, quæ deinde haecce concluduntur sententia: Ita hic quidem vir ornatus et virtute et modestia, etiam postquam mortuus est, lætam animo degit vitam, si quidem Pythagoras omnium hominum sapientissimus ille vere sententias (sc. philosophicas) intellexit et edoctus fuit.

Ionem excipit EVENVS PARIVS, quem Olympiadis LXXXII anno tertio una cum Empedocle et Parmenide floruisse testatur Eusebius[18]). Iam Eratosthenes in libro de Chronographiis duos Euenos poetas elegiacos eosque Parios fuisse tradidit apud Harpocrationem p. 77 v. *Εὔηνος* — *δύο ἀναγράφουσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητὰς ὁμωνύμους ἀλλήλοις, καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι· γνωρίζεσθαι δέ φησι τὸν νεώτερον μόνον. μέμνηται δὲ θατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων.* Plato autem in Apologia Socratis p. 20 B. Euenum Parium sophistam quinque minarum pretio virtutem humanam atque civilem docuisse ait eundemque vocat poetam in Phædro p. 267 A. cf. Heindorf. ad Phædon. p. 60 D. Harpocrationis locum si quis cum Eusebii ratione contulerit, facile in animum sibi induxerit Euenum Empedoclis et Parmenidis æqualem distinguendum esse ab eo qui Socratis fuit æqualis quemque Eratosthenes solum clarum fuisse ait. Clarior autem est factus ob ipsam eius in Platonis operibus mentionem, quandoquidem uterque Euenus per se poeta satis mediocris fuisse videtur.

Sed iam altera exoritur quæstio, utri Eueno assignandæ sint quæ hodie sub eo nomine servantur particulæ elegiacæ, quæ tamen quæstio in medio versabitur usque dum nova aperta fuerint rerum monumenta. Perinde incompertum habemus num ad alterutrum Parium an ad tertium quendam sive quartum Euenum[19]) referenda sint *τὰ εἰς Εὔνομον ἐρωτικὰ* apud Artemidorum I, 4. quæ

[18]) Chronico p. 54 ed. Scalig. *Εὐηνὸς ἐλεγείας ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Ἐμπεδοκλῆς καὶ Παρμενίδης φυσικοὶ φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.* — Nomen poetæ in codicibus modo *ὀξυτόνως* modo *προπαροξυτόνως* scribitur. Im. Bekkerus in Platonis editione constanter scripsit *Εὐηνός*, in Aristotelis Vol II p 1015a, 29 1223a, 31. *Εὔηνος*, et Gœttlingius de accentu Græco p. 200 falsam esse iudicavit voculationem *Εὐηνός*, ad eandem tamen tacite rediit in indice p 412 coll. 420. Iam vero analogia nominum *Σειληνός*, *Ἀκεσηνός*, gentilium *Ἀβασηνός*, *Ἀβυδηνός*, *Βοτρυηνός* *Τυρσηνός* κ. τ. λ. (vid. Gœttling. l. c p. 198) perducit ad scripturam *Εὐηνός*, quam suppeditat etiam Theognostus in Crameri anecd. II p 67, 34. ex antiquiorum videlicet grammaticorum commentariis repetitam. Sic *Εὐηνός* idem fere valet quod *Καλλῖνος* et *Ἀγαθῖνος*. cf Gœttling. p 200 sq Atqui nescio an *Εὐηνός* hominis nomen accentu distinguendum sit a nomine fluvii *Εὔηνος*, de quo vid. Popponis prolegg. ad Thucyd II p 160.

[19]) Vid. Iacobsii animadv. ad Anth Græc. Vol. III. P 3 p 893 sq

Arrianus ad Epictet. IIII, 9 respexisse videtur: ἀντὶ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος Ἀριστείδην ἀναγιγνώσκεις καὶ Εὔηνόν.

Vtut est, elegiarum reliquiæ ethicam quandam præ se ferunt speciem, qualis apparet etiam in tribus distichis συμποτικοῖς a Iacobsio iam pro elegiæ particula habitis (fragm. 1). Convivalia sunt etiam quinque disticha (fragm. 2) in Theognidis farragine (v. 469 — 476) latentia. Nimirum Aristoteles Metaphys. IIII, 5. p. 1015 ed. Bekker. τὸ γὰρ βίαιον ἀναγκαῖον λέγεται, διὸ καὶ λυπηρόν, ὥςπερ καὶ Εὔηνός φησι „Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιαρὸν ἔφυ." Eth. Eudem. II, 7. p. 1223. τὸ δὲ βίαιον λυπηρὸν καὶ πᾶν ὁ ἀναγκαζόμενοι ποιοῦσιν ἢ πάσχουσιν, ὥςπερ καὶ Εὔηνός φησι „Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιαρὸν ἔφυ." Denique Plutarchus ὅτι οὐδὲ ζῆν ἔστιν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον cap. 21. Ἐπίκουρος οἴεται — μὴ φθονεῖν μηδ' ἀπεχθάνεσθαι τοῖς πολλοῖς οἷς χαίρουσιν ἕτεροι πράττοντες, αὐτοὶ δυςχεραίνοντες· Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιηρὸν ἔφυ, κατὰ τὸν Εὔηνόν. At quoniam Aristoteles Rhet. I, 11 p. 1370 eundem pentametrum suppresso poetæ nomine laudavit, Welckerus ad Theognid. p. 141 hanc sententiam proverbialem fuisse censet. Concedimus sane illum pentametrum paullatim in proverbii consuetudinem abisse[20]), ipsius vero auctorem fuisse Euenum duplici eoque gravissimo Aristotelis testimonio usque atque usque contendimus. Iam vero constat inter philologos, id quod Welckerus et ipse haud abnuit, Theognidis quæ ad nostram ætatem pervenerunt distichorum collectionem plura aliorum poetarum complecti fragmenta, Tyrtæi, Mimnermi, Solonis. Et sicut tria disticha quæ Theognideis inserta sunt inde a versu 227 usque ad 231* Aristotele potissimum auctore Polit. I, 8. p. 1256b, 33. ed. Bekker. unum versum afferente Soloni vindicantur (cf. Solonis carm. p. 19 sq. 80.), ita eodem Aristotele fidissimo auctore pentastichium illud Eueno reddidimus, quod integrum quoddam efficit εἰδύλλιον συμποτικόν. Poeta enim Simonidem nescio quem, qui convivium apparasse videtur, adhortatur ne quem invitum retineret neve foras exire iuberet neve dormientem suscitaret neve vigilantem ad somnum invitaret, sed ut ei qui bibere vellet puer adstaret qui poculum infunderet: quod quidem dictum convivale extremo disticho ita prætexitur ut poeta ipse suam animi voluntatem expressisse censendus sit. Neque tamen reliqua quæ inde a versu 477 apud Theognidem cum præcedentibus coniunguntur identidem Eueno tribuenda esse disticha testantur Athenæus X, 32 p. 428 C et Stobæus Florileg. XVIII, 14. p. 164 uno ore ea Theognidi adscribentes.

Vtrum tria disticha (fragm. 3) quibus commendatur vetus illud proverbium: σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε· ex symposiaca elegia deprompta sint an omnino ad ethicum elegiarum genus spectent vix ad liquidum perduci poterit: inest autem gnomicus quidam color, qualis neque ab iustis conviviis alienus esse debet. Ad ethicas elegias procul dubio referenda sunt fragmenta 4. 5. 6. 7. Gu. Ern. Weberus interpret. poetarum eleg. p. 253 Eueni elegiis vindicavit etiam pentametrum a Plutarcho de amore prolis c. 4 laudatum: ὥςτε ἐπαινεῖσθαι καὶ μνημονεύεσθαι τοῦ Εὐηνοῦ τοῦτο μόνον, ὡς ἐπέγραψεν·

[20]) Sic alter pentameter a Plutarcho de amore prolis c 4 Eueno adscriptus: ἢ δέος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον ab Artemidoro I, 15 sine poetæ nomine tanquam λόγος παλαιός laudatur.

ἢ δέος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.[21])

Sed verbum quo usus est Plutarchus ἐπέγραψεν satis prodit hunc versiculum ex epigrammate esse decerptum[22]).

Scriptorum convivalis elegiæ chorum claudit DIONYSIVS ATHENIENSIS[23]), ὁ Χαλκοῦς appellatus διὰ τὸ συμβουλεῦσαι Ἀθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι[24]), quem floruisse Olympiadis LXXXIIII anno primo, quo Athenienses coloniam Thurios deduxerunt[25]), memoriæ prodidit Plutarchus Niciæ vita c. 5. Ἱέρων ἦν, ἀνὴρ τεθραμμένος ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ Νικίου περί τε γράμματα καὶ μουσικὴν ἐξησκημένος ὑπ᾽ αὐτοῦ, προςποιούμενος δ᾽ υἱὸς εἶναι Διονισίου τοῦ Χαλκοῦ προςαγορευθέντος, οὗ καὶ ποιήματα σώζεται καὶ τῆς εἰς Ἰταλίαν ἀποικίας ἡγεμὼν γενόμενος ἔκτισε Θουρίους· verba enim postrema καὶ — ἔκτισε Θουρίους supplendo nominativo καὶ ὅς[26]) ad Dionysium, non ad Hieronem esse referenda quum ipsius sententiæ tenor demonstret[27]) tum Bœckhius iam perspexit atque Photius Lex. p. 93 edocet. τὴν γὰρ εἰς Σύβαριν[28]) ἀποικίαν οἱ μὲν Λάμπωνι ανατιθέασιν, οἱ δὲ Ξενοκρίτῳ, οἱ δὲ τῷ Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ κ. τ. λ. Vnde intelliges alios scriptores alium illius coloniæ ducem statuisse, Plutarchum vero ex eorum partibus stetisse qui inclinarunt ad Διονύσιον τὸν Χαλκοῦν, cuius loco apud Photium temere scribitur Χαλκιδεῖ, utique mutandum in Χαλκῷ.

Iam Dionysius, qui floruit circa medium fere sæculum quintum ante Christum natum, non solum orationes vel unam saltem orationem, qua Atheniensibus suaserat ut æneo numismate uterentur[29]) in foro habuit, sed elegias quoque scripsit easque pro reliquiarum condicione symposiacas, in quibus condendis a consuetudine institutoque maiorum ita deflexit ut, etiamsi non omnes, aliquot tamen elegias a pentametro inciperet teste Athenæo XIII, 78. p. 602 C. ubi Apollo Delphicus oraculum quoddam edidisse narratur προτάξας τοῦ ἑξαμέτρου τὸ πεντάμετρον, καθάπερ ὕστερον καὶ Διονύσιος ὁ Ἀθηναῖος ἐποίησε ὁ ἐπικληθεὶς Χαλκοῦς ἐν τοῖς ἐλεγείοις. Atque ex elegiis quæ hodie supersunt unam saltem eamque integram ita comparatam esse verissime ostendit Osannus l. c. p. 87, qui in metricam talium elegiarum formam hoc insuper sagaciter animadvertit, Dionysii eclogas elegiacas a pentametro profectas in eundem pentametrum desiisse, nunquam desiisse in hexametrum. Sic quod prooemii instar iustis finibus inclusum esse videtur idyllium primum unde est orsum eodem terminatur pentametro, quemadmodum amphibrachys in scoliis præcipue adhibi-

[21]) Emendavit Wyttenbachius ex cod. Med. Artemidori I, 15. Vulg. apud Plutarch ἴδε ὅσῃ λύπῃ κ. τ. λ. cf. Reiff. ad Artemidor p. 28

[22]) cf. de lugubri Græcorum elegia Spec. I p. 6. — [23]) Vid. Athenæi XIII, 78 p. 602. C.

[24]) Vid. Athenæi XV, 9 p. 669 D. cf. Bœckh. Staatshaush. der Athener II p. 136.

[25]) Vid. Th Vœmelii progr. quo anno Thurii conditi sint. Francof. 1833. 4.

[26]) Similiter Plato Theag p 126 B. οἷς εἰσί τε ἵπποι, καὶ χρῶνται ἑκάστοτε καὶ οἰκείοις καὶ ἀλλοτρίοις πολλοῖς.

[27]) Nam filum orationis sententia relativa et paullo liberiore structura interruptum rursus excipitur verbis: οὗτος οὖν ὁ Ἱέρων κ. τ. λ. Sin autem idem Hiero subiectum esset verbi quod proxime præcedit ἔκτισε, non opus erat repetitione ipsius nominis, qua tamen aegre carebis, quum verbi ἔκτισε subiectum fuerit Dionysius, Hieronis qui perhibetur pater. Itaque post Θουρίους colon ponendum est apud Plutarchum, non punctum, ut vulgo.

[28]) Hoc enim nomen fuit civitatis ante coloniam ab Atheniensibus deductam. Vid. Vœmel. l. c. p. 4 sq

[29]) Athenæi XV, 9 p. 669 E. ubi ex verbis: καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν ῥητορικῶν ἀπογραφῇ, iure meritoque colligitur orationem illam genere suo fuisse insignem.

tus[30]) unde inchoatur eadem concluditur syllaba brevi. Quam ob rem vero haud ita dissimile est Dionysium singularem elegiarum formam ad scoliorum poesim ita accommodasse ut eandem fere quam amphibrachys pes induit naturam quodammodo in versibus ipsis integræ elegiæ imprimere eoque modo elegidia symposiaca scoliorum instar tanquam in orbem torquere conaretur.

Sicut metricam elegiarum rationem iusto artificiosiorem, ita sententias quoque et ipsa verba quasi calamistris inussit Dionysius renitente natura atque invita Minerva, id quod vituperavit iam Aristoteles Rhet. III, 2 p. 1405ª ed. Bekker. *ἔστι δὲ καὶ ἐν ταῖς συλλαβαῖς ἁμαρτία, ἐὰν μὴ ἡδείας ᾖ σημεῖα φωνῆς, οἷον Διονύσιος προςαγορεύει ὁ Χαλκοῦς ἐν τοῖς ἐλεγείοις κραυγὴν Καλλιόπης τὴν ποίησιν, ὅτι ἄμφω φωναί· φαύλη δὲ ἡ μεταφορὰ ταῖς ἀσήμοις φωναῖς.* In quem locum Maioragius ita animadvertit: «Magna diligentia adhibenda est in transferendo, quoniam non tantum in rebus peccatur sed etiam in verbis atque adeo in syllabis ipsis ac sono verborum, si voces quæ transferuntur syllabas habent insuaves atque asperas, et res ipsa iucundas ac suaves requirat. Tunc enim syllabæ sonique iucundæ vocis signa esse non possunt, in quod vitium incidit Dionysius. Is enim in suis elegiis poesin appellavit *κραυγὴν Καλλιόπης*, i. e. stridorem Calliopes. Quamvis enim ambæ voces sint, hoc est, et poesis et stridor, tamen hæc metaphora vituperanda est quæ fit in voce aspera nihilque significante; nam stridor aspera vox est nihilque significat præter inanem quendam et odiosum strepitum: at poesis vocem habet iucundam, suavem, amabilem et bene significantem; itaque non stridor aut clangor aut strepitus, sed cantus aut oda aut harmonia Musarum vox est appellanda.» Neque solum asperitas soni sed ipsa metaphora magnopere est reprehendenda, cui plus minus similes hodieque in exiguis Dionysii reliquiis cumulantur atque subinde ad nauseam pæne repetuntur, ut *προπινομένη ποίησις, ἀοιδὰς ἀντιπροπίνειν, κώρυκον* (pro *κοτταβεῖον*), *ὕμνους οἰνοχοεῖν, εἰρεσίη γλώσσης Διονύσου, ἐρέται Μουσῶν, κυλίκων, συμποσίου ναῦται.* Quare Dionysius invita pæne Minerva ad poeticam artem accessisse statuendus est.

Ipsa autem Dionysii carmina elegiaca maximam partem minoris fuisse ambitus eaque tanquam flores coronæ innexa haud improbabiliter suspicatus est Osannus, quandoquidem quinque versiculis ab Athenæo servatis (fragm. 1) integrum elegidion conclusum esse videtur, quo tanquam procemio Dionysius totum symposiacarum elegiarum anthologium Theodoro cuidam, ipsius haud dubie amico et compotori, dedicasse censendus est: *Ὦ Θεόδωρε, δέχου τήνδε προπινομένην τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν.* Quod secundo loco exhibuimus fragmentum, quod identidem initium elegiæ esse videtur, ab eodem Athenæo XV, 8 servatum est, omisso tamen poetæ nomine; sed quoniam paullo superius duo Dionysii fragmenta laudantur et posterius quidem his verbis: *ἐκ τῶν αὐτῶν ἐλεγείων*, etiam id quod tertio loco ita affertur: *καὶ αὐτὸς δ' ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν μεμνημένος τινῶν ἐρῶ*, Dionysio vindicandum est: quo quidem fragmento post alios (ut videtur) lusus iocosque symposiaeos cottabum proponit tertium instituendum sociosque quomodo lusum rite aggrederentur edocet. Fragmento 4 vinum nescio quod vetustum et peregrinum illustri laude celebratur idemque metaphora minus audaci vocatur *ἀρχαῖος τηλεδαπός τε φίλος*, quam qua versu 5 eloquentiæ carminumque amici appellantur *Μουσῶν ἐρέται*, fragm. 5, 2 compotores *συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται.* Fragmenta 6 & 7 e symposiacisne elegiis decerpta sint ipsorum argumentum haud satis declarat.

30) Vid. Vlrici hist. poesis Græcæ II p. 381.

ΕΛΕΓΕΙΩΝ ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ.

1.

Athenæus XI, 8 p. 463. A. καὶ ὁ χαρίεις δ' ΑΝΑΚΡΕΩΝ φησίν·

Οὐ φιλέω ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
ἀλλ' ὅςτις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

V. 1. φιλέω ὅς, hanc scripturam ex cod. C. recepimus cum Dindorfio et Bergkio: nimirum φιλέω per synizesin duabus tantum syllabis pronuntiandum (velut v. 3. Μουσέων), atque ultima quæ hinc prodit syllaba ῶ propter sequentem vocalem corripienda, ita ut evadat dactylus οὐ φιλῶ. Quare mirandus est Osannus, quod de crasi cogitavit quæ conglutinasset syllabas ω et ὅς. Cod. A. φιλ. B. φίλεος, P. V. L. φίλος ὅς. — κρητῆρι A. B. C. κρατῆρι P.

V. 2. νείκεα κ. τ. λ. cf. ad Dionysii Atheniensis fragm. 2, 2.

V. 3. Μουσέων — δῶρα, carmina. Similiter Archilochus 7, 2. Μουσέων ἐρατὸν δῶρον.

V. 4. ἐρατῆς — εὐφροσύνης, qualis ex colloquiis potissimum proficiscitur teste Simonide 9. οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει. Phocylides apud Athen. X, 31 p. 428 B

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων
ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

cf. Xenophanis fragm. 1, 19 sqq. — Notanda est forma μνήσκεται pro μιμνήσκεται usurpata, quam cum μνήσεται commutarem suadente F. Frankio, nisi prægressa esset forma præsentis λέγει.

2.

Anthologia Palat. VI, 134. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνιὰς ἥ τε παρ' αὐτὴν
Ξανθίππη Γλαύκη τ' εἰς χορὸν ἐρχόμεναι
ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
κισσὸν καὶ σταφυλήν, πίονα καὶ χίμαρον.

V. 1. Cur Iacobsius ex scriptura cod. Pal. ἥ τε παρ' αὐτὴν scribendum proposuerit αἵ τε παρ' αὐτὴν parum assequor. Tres virgines, Heliconias, Xanthippe, Glauca memorantur εἰς χορὸν ἐρχόμεναι quarum prioribus qui additur articulus facile ex secundo nomine subaudiendum ad tertium Γλαύκη.

V. 2. εἰς χορὸν emendavit Iacobsius. Γλαύκη τ' ἐς χορὸν Pal. Γλαύκη ἡ σχεδὸν Planud.

3.

Athenæus XI, 2. p. 460 C. ὁ δὲ ΑΝΑΚΡΕΩΝ ἔφη·

οἰνοπότης δὲ πεποίημαι ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏓

Particulam δὲ, quam reliqui libri omnes suppeditare videntur, omittit C. Falso, si quidem verba recte ad hexametrum elegiacum referuntur. Ad hunc locum respicit etiam Pollux VI, 21 καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γύνη, ὁ Ἀνακρέων. Poeta incertus in Anth. Pal. VII, 28.

Ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων
σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

4.

Hephæstionis Enchirid. p. 11. ed. Gaisford. *καὶ παρ' ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΙ ἐν ἐλεγείαις·*

οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μὲν ὡς ἀδοιάστως.

Verba *πρὸς θυμὸν* **Bergkio ita intelligenda videntur, ut dicitur** *κατὰ θυμόν*, **ex voluntate, quemadmodum** *προςθύμιος* **eodem sensu dicitur quo** *καταθύμιος*. — *ἀδοιάστως* **i. q.** *ἀναμφιβόλως*, **correpta diphthongo, quanquam Bergkio indice poeta etiam** *ἀδοάστως* **potuit scribere, uti** *δοιάζω* **et** *δοάζω* **usurpantur. Codd. Fl. B.** *ἀδιάστως.* **At similiter Tyrtæus 6, 20.** *γεραιούς* **extremo pentametro.**

5.

Longinus de Sublimitate c. 31. *πικρότατον καὶ γόνιμον τόδ' ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ*

οὐκέτι Θρηικίης [πώλου] ἐπιστρέφομαι.

Bergkius, qui bene perspexit adiectivum *Θρηικίης* **non satis aptum esse sine substantivo dictum, eodem loco inseruit** *παιδός*, **quo nobis** *πώλου* **præferendum esse videtur, respicientibus videlicet ad Anacreontis fragm. 79.**

πῶλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

Ceterum Bergkius Longinum reprehendisse arbitratur verbum *ἐπιστρέφομαι*. **Sed carmini amatorio quod leviusculum solet esse verba a communis vitæ consuetudine non nimis recedentia accommodatissima sunt. cf. Sophoclis Philoct. 590. Acerbissimum autem esset illud** *πώλον* **de puella dictum.**

6.

Hygini Astron. II, 6. Nonnulli lyram quæ proxima ei signo [sc. quod Engonasin dixerunt] est collocata Thesei esse dixerunt, quod ut eruditus omni genere artium lyram quoque didicisse videbatur idque et ANACREON dicit:

ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

Talem pentametrum sagacissime restituit Bergkius ex corrupta librorum scriptura *ἀγχοῦ δαὶ τεῦ* **eliciens genitivum** *αἰητοῦ*, **formam poeticam pro vulg.** *αἰετοῦ*, **ut in Arati Phænom. 521. 691. cf. Bœckh. ad Pindari Pyth. 4, 4. Aquilæ autem signum eodem Bergkio interprete non adeo magno intervallo separatum est a lyra (sive ab ea stella in signo lyræ quæ Vcia appellatur) sic quidem ut nulla maior splendidiorve stella inter eas intercedat.**

ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

1.

Athenæus XI, 7 p. 462 C. *ὁρῶν οὖν ὑμῶν καὶ αὐτὸς τὸ συμπόσιον, κατὰ τὸν Κολοφώνιον Ξενοφανῆ πλῆρες ὂν πάσης θυμηδίας,*

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἁπάντων
καὶ κύλικες, πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεῖ στεφάνους,
ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃ παρατείνει·
κρητὴρ δ' ἕστηκεν μεστὸς ἐϋφροσύνης.
ἄλλος δ' οἶνος ἕτοιμος, ὃς οὔπω φησὶ προδώσειν,
μείλιχος, ἐν κεράμοις, ἄνθεος ὀσδόμενος.

ἐν δὲ μέσοις ἁγνὴν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἵησιν,
  ψυχρὸν δ' ἐστὶν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρόν.
πάρκειται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα
  τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη·
βωμὸς δ' ἄνθεσιν αὐτόμεσος πάντη πεπύκασται,
  μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
χρὴ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὔφρονας ἄνδρας
  εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις,
σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
  πρήσσειν· ταῦτ' ἀγαπᾶν ἐστι προχειρότερον.
οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὁπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
  οἴκαδ' ἄνευ προπόλου μὴ πάνυ γηραλέος.
ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον ὃς ἐσθλὰ πιὼν ἀναφαίνει
  ὥς οἱ μνημοσύνη, καὶ τὸν ὃς ἀμφ' ἀρετῆς,
οὔτι μάχας διέπει Τιτήνων οὐδὲ Γιγάντων
  οὐδέ τε Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
ἢ στάσιας φλεδόνας θ' αἷς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν.
  θεῶν δὲ προμηθίην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

V. 1. ζάπεδον A. B. P. V. pro vulg. δάπεδον, pavimentum.

V. 2. ἀμφιτιθεῖ, sic Dindorfius coniecit pro librorum scriptura ἀμφιτιθεὶς, quod quidem participium cum versu 3 parum apte cohæret. Iam vero ex seq. ἄλλος δ' repetito ἄλλος μὲν duas imprimis puerorum ministrantium classes distingues, quorum alii convivis coronas imponebant, alii unguentum præbebant. Quare explicabis: ἄλλος μὲν παῖς ταῖς τῶν συμποτῶν κεφαλαῖς στεφάνους ἀμφιτιθεῖ, ἄλλος δ' — παρατείνει. Similiter Homer. Iliad. XXIII, 157. φεύγων [sc. ὁ μὲν], ὁ δ' ὄπισθε διώκων. cf. Matthiæ gramm. Græc. §. 288. not. 4. Bach. ad Taciti Ann. I, 63. Contra Schneidewinus, qui Iacobsii ἀμφιτιθεὶς στεφάνους ἄλλος ἰδ' (ecce) εὐῶδες κ. τ. λ. proponentis vestigia premens primum ἀμφιτεθεὶς, deinde pro δ' vel ἰδ' scripsit ὅδ', cogitavit de Horatii pueris in rosa, et coronas convivarum capiti imponendas pueris ministrantibus assignavit, parum insuper reputans pronomina ἄλλος ὅδ' desiderare alterum saltem vel tertium membrum ipsius coniectura erasum. Nam si de altero puero eoque pocula ministrante sermo esset, versus 5 talis fere restituendus erat qualem exhibuit Osannus:

ἄλλος ὅδ' οἶνον ἀφύσσειν ἐστὶν ἕτοιμος, ὃς οὔπω κ. τ. λ.

Sed tam claudicantem hexametrum ne Xenophanes quidem fingere potuit. Iam ex Schweighæuseri animadversione hoc saltem certissime colligitur, codicem A. initio versus suppeditare ἄλλος δ' οἶνος omisso verbo ἐστὶν, quod tamen adiiciunt C. B. P. et quoniam idem Schweighæuserus ipsum illud verbum ἐστὶν præter necessitatem et refragante metro additum esse ait simulque priorum editionum lectionem ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν intactam reliquit, eam quoque ab eodem codice A exhiberi verisimillimum est: pro οὔποτε tamen cum B. P. dedimus οὔπω, quippe quod magis in sensum

uadraret: Præter vinum in cratere iam mistum aliud vinum dulce in promptu est idque ictilibus conditum, quod spondet se convivis nondum defecturum, i. e. cuius vini satis dhuc fictilibus conditur, id quod magno fuit compotorum solatio. Nam προδιδόναι h. l. non est, ut priores nterpretes voluerunt, deserere, sed deficere, velut de fluminum aqua quæ defecit apud Herod. VII, 187. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν. Quæ quum ita sint, reiicimus Dindorfii coniecturam, dimidiatum hexametrum οὔποτε vel οὔπω φησὶ προδώσειν non Xenophanis sed Musuri esse opinantis, qui lacunam, quæ quo in loco esset ne perspexisset quidem, utcunque explevisset, ideoque proponentis:

ἄλλος δ' οἶνος ⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ ἐστὶν ἕτοιμος, ὃς οὔπω,

unde infelix illud Osanni quod fecit restituendi periculum pendet.

V. 6. Notanda est forma Dorica ὀσδόμενος, qualem suppeditat Alcman apud Athen. I, 57. p. 31 C. ἄπυρον (i. e. τὸν οὐχ ἑψημένον, non coctum) οἶνον καὶ ἄνθεος ὄσδοντα. Quæritur tamen an vere suspicatus sit Osannus Xenophanem eam ipsam ob caussam, quia Alcmanis locus ipsius animo obversatus esset, formam Doricam vulgatæ ὀζόμενος prætulisse. Cod. B. ὀδμόμενος.

V. 11. Vulgatam librorum scripturam αὐτὸ μέσον Welckerus ad Theognid. p. 50 in unam vocem contraxit αὐτόμεσον, probabilius tamen F. Frankius, collega dilectissimus atque eruditissimus, scribendum esse censuit αὐτόμεσος, ad βωμὸς referendum. Karstenus proposuerat ἂν τὸ μέσον duce Theognide 839.

V. 13. θεὸν ὑμνεῖν primus scripsit H. Stephanus. Ambo codd. Schweigh. edd. V. L. ὑμνὲν, quam quidem Doricam formam retinens Karstenus adiectivum quod sequitur scripsit εὔφρονας, quo verba numerosius caderent. Acquievimus tamen in vulgata, cui favet quodammodo cod. P. ὑμῖν, respicientes videlicet ad Ciceronis iudicium qui Acad. IIII, 23, 74. Xenophanis minus bonos quanquam versus commemorat.

V. 14. Librorum quam retinuimus scripturam Eichstædtius l. c. mutavit in καθαροῖσι νόοις, ne tautologia prodiret, provocans ille quidem ad Plutarch. de Iside et Osiride p. 378. ὅσια φρονεῖν, εὔφημα λέγειν. Sed primum quæritur an pluralis νόοι possit tolerari, deinde discrimen quoddam etiam inter εὐφήμους μύθους καὶ καθαροὺς λόγους intercedit: nimirum illi opponuntur carminibus Homeri et Hesiodi, quos quidem poetas impietatis accusavit Xenophanes fragm. 7 ed. Karsten.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε
ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶν
καὶ πλεῖστ' ἐφθέγξαντο θεῶν ἀθεμίστια ἔργα,
κλέπτειν μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Iam καθαροὶ λόγοι, casti sermones, oppositi colloquiis qualia ex corruptis moribus et impuris animis proficiscuntur.

V. 15. Ne quem offendat h. l. verbum δύνασθαι, notandum verbum hoc et Latinum posse interdum dici non tantum de naturali et propria alicuius potestate sed etiam de rei facultate aut sorte quæ nobis aliunde veluti a deo contigit. Herodot. VII, 134. τοῖσι Σπαρτιήτῃσι καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο. KARSTEN.

V. 16. ταῦτ' ἀγαπᾶν, sic emendavimus inexplicabilem librorum scripturam ταῦτα γὰρ ὦν, comparantes elementa ΤΑΥΤΑ ΓΑΡΩΝ et ΤΑΥΤΑ ΓΑΠΑΝ. Explica: hæc (τὰ δίκαια) amplecti, sive his contentum esse, magis in promptu, facilius, melius est, sc. quam ultra modum progredi. Osannus iure meritoque improbavit Schneidewini τοῦτ' ἀπατῶν ab hoc loco alienum.

V. 17 sq. Construe: οὐχ ὕβρις ἐστὶ τόσον πίνειν ὁπόσον ἔχων (i. q. πιὼν) ἂν ἀφίκοιο οἴκαδε κ. τ. λ. i. e. non est superbiæ tantum bibere ut domum reverti possis sine ministro viam monstrante. Πρόπολος h. l. intelligendus est puer domino facem præferens viamque monstrans, sine quo ab epulis redire modicæ potationis et pristinæ temperantiæ indicium. Quare apud Lacedæmonios disciplina iubebat: πιόντες δὲ μετρίως ἀπίασι δίχα λαμπάδος. Plutarch. Lycurg. c. 12. Xenophon res pub. Laced. 5, 7. — μὴ πάνυ γηραλέος, sc. ὤν, i. e. nisi admodum senex es. Adiectivi γηραλέος apud Xenophanem usus Dindorfii in H. Stephani thesauro G. L. Vol. II p. 607 prætermiserunt.

V. 19. Infinitivus αἰνεῖν fungitur vice imperativi.

V. 20. ὥς οἱ μνημοσύνη, i. e. ὅτι μνημοσύνη αὐτῷ ἔνεστιν. Sensus: laudabis eum qui postquam fortiter bibit ostendit memoriam sibi inesse, i. e. se nondum perdidisse memoriam. Edd. et uterque Schweighæuseri codex ὡς ἡ μνημοσύνη, P. οἱ σημμημοσύνη, unde Schweighæuserus sententiam finxit iusto contortiorem: ὡς ἡ μνημοσύνη ἐστὶν αὐτῷ, i. e. qui res bonas et utiles refert, prout memoria ei suggerit. Diversam viam iniit Scaliger, qui ita distinguens: ὡς, Ἡ μνημοσύνη· καὶ τὸν, Ὅς ἀμφ' ἀρετῆς· cogitavit de initiis scoliorum quæ in conviviis canerentur. Hæc autem interpretatio et a Xenophanis simplicitate et ab hoc præsertim loco abhorrere videtur: tales enim loci ita comparati esse debebant ut missis ambagibus statim intelligas scoliorum vel aliorum carminum initia laudari, velut Aristophanis Equit. 529 sq. ᾄσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν »Δωροῖ συκοπέδιλε« καὶ »τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων.« —

V. 21. διέπει C. διέπειν P. V. L. Illud vero restituendum esse Coraes iam perspexit, ita ut verbum διέπει simul ad præcedentem sententiam ὅς ἀμφ' ἀρετῆς per zeugma referendum sit: laudabis eum qui in conviviis de virtute loquitur, non lites persequitur Titanum cett. cf. ad Dionysii fragm. 2, 2. Notanda est notio verbi διέπειν a Dindorfiis in H. Stephani thes. II p. 1443 neglecta instar Latini persequi de oratione usurpati.

V. 22. πλάσματα τῶν προτέρων, sic optime restituit Schweighæuserus ex codd. A. B. C. πλασμάτων προτέρων. P. omisit πλασμάτων, in margine tamen habet πραγμάτων. Figmenta maiorum Xenophanes vocat fabulas de dis et heroibus ab antiquis poetis exornatas, velut apud Pindarum Olymp. 1, 28 sq. βροτῶν φάτιν ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι.

V. 23. στάσιας φλεδόνας θ' αἷς κ. τ. λ. sic emendavimus partim Scaligeri vestigia prementes, qui codicum scripturam φενδόνας in φλεδόνας mutandam esse perspexit. Sed præterea asyndeton quod vulgo relinquitur tollendum et genus pronominis τοῖς ad proximum substantivum φλεδόνας accommodandum erat: quare scripsimus θ' αἷς. Iam habes seditiones nugasque inutiles, sive rixas nugatorias, quæ quum verbis et disputando transigantur aptissime opponuntur μάχαις Τιτήνων κ. τ. λ. quippe quæ manibus commissæ sint. Schweighæuserus scripsit ἀσπασίας φλεδόνας, Osannus στασίας σφεδανάς.

V. 24. Particulam δὲ e coniectura addidit Scaliger qua metro satisfaceret. Προμηθίη Karsteno interprete est observantia et reverentia, ut apud Herodot. I, 88. Κῦρος Κροῖσον κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε. »In hac admonitione inest fabularum reprehensio quæ multa de diis indigna prædicabant. Similiter Pindarus Ol. 1, 35. ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά. cf. Ol. 9, 40. Cicero N. D. III, 25. cum de dis immortalibus disputamus, dicamus digna dis immortalibus.« Ceterum idem Karstenus codicum scripturam προμηθίην sine iusta caussa mutavit in προμηθείην. Comparabis 4, 7. προεδρίην. 5, 2. τυραννίης. Extremo versu F. Frankio auctore scripsimus ἀγαθόν, unde penderet infinitivus ἔχειν. Libri ἀγαθήν, quod satis languidum est epitheton vocabuli προμηθίην.

2.

Athenæus XI, 18 p. 782 A. Ἔθος δ' ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ ἐμβάλλεσθαι, μεθ' ὃ τὸν οἶνον. ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ

οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
ἐγχέας ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

Eundem morem attigit Hesiodus Ἔργ. 594. τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου. Theophrastus apud Athen. l. c. ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ τὴν κρᾶσιν ἐναντίως εἶχε τὸ παλαιὸν τῷ νῦν παρ' Ἕλλησιν ὑπάρχοντι. οὐ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπέχεον ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὕδωρ τὸν οἶνον κ. τ. λ.

V. 2. Participium ἐγχέας quum per synizesim duabus syllabis liceat pronuntiare, non opus est Schweighæuseri emendatione χεύας, quam repetivit e scriptura codicis C. ἐγχεύας.

3.

Athenæus VIIII, 6. p. 368 E. F. ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς ἐλεγείοις φησί·

πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου σκέλος ἤραο πῖον
ταύρου λαρινοῦ τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν,
τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἀφίξεται οὐδ' ἀπολήξει
ἔς τ' ἂν ἀοιδάων ᾖ γένος Ἑλλαδικόν.

V. 1. Duplicem fuisse formam, καὶ κωλῆνα καὶ κωλῆν (hanc quidem contractam ex κωλέαν) docet Athenæus l. c. — ἤραο restituit Dindorfius ex A. ηραο C. ἦρα ὁ pro vulg. ἦραο. Invicem sibi opponuntur verba πέμπειν et αἴρειν. Sensum probabiliter expedivit Karstenus: «Quæ hic memoratur κωλῆ ἐρίφου, coxa hædina, non inter delicatiores sane dapes habenda, ut non mirum sit Aristophanem coniunxisse κεφαλάς τ' ἀρνῶν, κωλᾶς ἐρίφων apud Athen. h. l. cf. Schol. Aristoph. in Plut. 1129. Hemsterh. ibid. p. 426 sqq. Contra βοῦς λαρινὸς proprie bos saginatus et delicati corporis dicitur, unde etiam βοῦς λαρινεύειν dixit Sophron Athen. VIIII p. 376 B. Schneider. Lex. v. λαρινός. Hinc iam illud quod dicit, hædi pernam pingui bovis crure permutare, quid significet colligi potest. Videtur enim festivo et populari quodam modo dictum esse in aliquem, qui non ut bonus ille Glaucus χρύσεα χαλκείων permutaverat, sed contra χάλκεα donaverat, χρύσεα receperat. — Hoc autem factum, cuius laudem tam festive extollit, quo spectet aut ad quem hominem pertineat non patet.»

V. 4. ἀοιδάων, sic vulgatur, i. e. carminum. Cod. C. ἀοιδῶν, cantorum, unde Schneidewinus coniecit ἀοιδοπόλων, quo tamen vix opus est: poeta enim verbis ἀοιδάων γένος Ἑλλαδικὸν circumscribit carmina Græca.

4.

Athenæus, X, 6 p. 413 sq. Ταῦτ' εἴληφεν ὁ Εὐριπίδης ἐκ τῶν τοῦ Κολοφωνίου ἐλεγείων ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ οὕτως εἰρηκότος·

Ἀλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο,
ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
πὰρ Πίσαο ῥοῇς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαίων,
ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων
εἴτε τὸ δεινὸν ἄεθλον ὃ παγκράτιον καλέουσιν
ἀστοῖσίν κ' εἴη κυδρότερος προσορᾶν,
καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
καί κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως καὶ δῶρον ὅ οἱ κειμήλιον εἴη,
εἴτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά γ' ἅπαντα λάχοι
οὐκ ἐὼν ἄξιος ὥσπερ ἐγώ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων
ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων ἡμετέρη σοφίη.

ἀλλ᾽ εἰκῆ μάλα τοῦτο νομίζεται, οὐδὲ δίκαιον
 προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.
οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετείη,
 οὔτ᾽ εἰ πενταθλεῖν, οὔτε παλαισμοσύνην,
οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τόπερ ἐστὶ πρότιμον
 ῥώμης ὅσσ᾽ ἀνδρῶν ἔργ᾽ ἐν ἀγῶνι πέλει,
τοὔνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη.
 σμικρὸν δ᾽ ἄν τι πόλει χάρμα γένοιτ᾽ ἐπὶ τῷ
εἴ τις ἀεθλεύων νικῷ Πίσαο παρ᾽ ὄχθας·
 οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως.

V. 1. Librorum scripturam εἰ μὲν Wakefieldius silv. crit. II p. 49 in εἴ κεν mutandam esse censuit propter frequentem eiusdem particulæ in sequentibus versibus repetitionem. cf. Bast. ad Schæferi Gregor. Cor. p. 721 sq. Attamen quum non pateat, an particula μὲν superioribus quæ hodie perierunt fortasse apta fuerit, Karstenus caute nihil mutandum putavit.

V. 3. Notandus est fons sive rivus Pisa, quum plerumque Pisa urbs in ludis Olympicis memoretur. cf. Dissen. ad Pindar. Ol. 1, 23. At Stephanus Byz. Πίσα, πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας. Genitivum Πίσαο h. l. et inferius v. 21 Schweighæuserus recte derivavit a nominativo Πίσης vel Πίσας. Ceterum corruptam librorum lectionem παρπίσα ὀρόησεν B. πὰρ πισα ὀρόησεν P. correxerat iam H. Stephanus in poesi philosophica p. 37.

V. 4. Karstenus pro ἔχων maluit ἑλών. Sed πυκτοσύνην ἔχων h. l. est idem quod πυκτεύων. Iam quum participium ἔχων simul ad seq. τὸ δεινὸν ἄεθλον pertineat (ubi articulus τὸ Wakefieldio restitutus est pro codicum scriptura τι), hæc quidem loquutio periphrastica posita pro simplici παγκρατιάζων. Pariter Sophocles Ant. 1273. βάρος ἔχων pro βαρύνων. cf. Lobeck. ad Aiac. 540.

V. 6. κυδρότερος προσορᾶν verissime emendavit F. Iacobsius animadv. ad Athen. p. 220 et ad Achillem Tatium p. 768 ex cod. A. προσεραν B. πρὸς ἀέραν. P. V. L. πρὸς ἄκρα, quod retinuit Schweighæuserus, ut κυδρότερος πρὸς ἄκρα idem valeret ac παρὰ πολὺ κυδρότατος, longe omnium gloriosissimus, celebratissimus. Sed nihil verius Iacobsii emendatione. P. κυδρότερος. Ios. Scaliger primus proposuit κυδρότερος, quod postmodum Schweighæuserus quoque ex MSto excerpsit.

V. 7. Pro ἄροιτο B. ἄγοιτο.

V. 8. σῖτ᾽ εἴη, palmaris Turnebi emendatio. Libri σιτείη, unde Casaubonus dedit σιτοίη. At verbum εἴη desideratur etiam ob sequens quo referatur δῶρον." Pluralis σῖτα a singulari σῖτος descendens idem est quod σιτία. Poeta autem intelligit τὴν σίτησιν, qualis apud Athenienses præcipue erat ἐν πρυτανείῳ, qui quidem permagnus honor iis habebatur qui de re publica eximie meriti erant quive in ludis Olympicis vicerant. cf. Platonis Apolog. Socr. p. 37. ibique interpp. Karstenus laudat Aristophanis Equit. 575 sq. ubi utrumque honoris genus, προεδρία et σίτησις (velut h. l.) coniungitur: νῦν δ᾽ ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία, οὐ μαχεῖσθαί φασιν.

V. 10. Karstenus mecum ita consentit ut verba εἴτε καὶ ἵπποισι respondere arbitretur superioribus εἴτε παλαίων — εἴτε τὸ δεινὸν ἄεθλον, atque ita explicanda esse: εἴτε καὶ ἵπποισι νίκην ἄροιτο, sed idem in apodosi quæ longiorem excipit protasim particulam χ᾽ parum recte pro γέ accepit, quam tamen derivare debebat a κε ad optativum λάχοι referenda. Scripturam ταῦτά χ᾽ ἅπαντα cum Dindorfio recepimus ex B. ad quam proxime accedit A. ταῦτα κ᾽ ἅπαντα, P. ταῦτα κἄπαντα. Vnde Schweighæuserus dedit ταῦτά κε πάντα.

V. 11. *οὐκ ἐὼν ἄξιος* P. A. referente Schweighæusero, quanquam ipse ab his demum verbis apodosim incipiendam esse ratus desiderabat *οὔ κ' ἔῃ*. Hinc pendet Dindorfii coniectura *οὔ κ' ἐοι*. Sed participium *ἐὼν*, quod tamen pronuntiandum est *ὤν*, spectat ad subiectum præcedentis verbi *λάχοι*, ita ut sensus sit: Si quis in ludis publicis victoriam adeptus *προεδρίαν* et *σίτησιν* atque *κειμήλιον* a civitate sua acceperit, hæc omnia nactus fuerit haud perinde dignus atque ego, i. e. ego tamen propter sapientiam meam illis præmiis dignior fuerim quam is qui Olympia vicerit.

V. 13. *τοῦτο νομίζεται*, i. e. hoc usu valet sive institutum est, sc. ut qui corporis robore superiores fuerint publicis honoribus atque muneribus ornentur.

V. 14. *τῆς ἀγαθῆς σοφίης*, quæ v. 12 simpliciter dicitur *ἡμετέρη σοφίη*, i. e. ingenii animique eruditio, quatenus corporis robori opponitur, omnino artes bonæ atque ingenuæ, non solum poetarum ars et sapientia, de qua cogitavit Karstenus.

V. 15. *λαοῖσι μετείη* emendavit Stephanus una littera N mutata in M. Codd. *λαοῖσιν ἔτ' εἴη*. cf. Bast. l. c. p. 725 sq. Wakefield. coni. *λαοῖσιν ἐνείη*.

V. 16. Karstenus ad verba *ταχυτῆτι ποδῶν* intelligendum statuit *νικῷ*, quod tamen iusto remotius esse videtur: immo *ἀγαθὸς* subaudiendum et cogitandum de eo qui pedum celeritate præ ceteris excellit, *πόδας ὠκύς*. Variatur structura, ita ut pro accusativo remotioris quem dicunt obiecti iam dativus instrumenti ponatur.

V. 18. Notabis attractionis formam sic fere expediendam: *τόσπερ ἔστι πρότιμον ἔργων ῥώμης ἀνδρῶν ὅσσα ἐν ἀγῶνι πέλει*. *Ῥώμη ἀνδρῶν* est *ἀνδρεία*, qua h. l. intelliguntur *ἔργα τῆς ἀνδρείας τῆς ἀγωνικῆς*, sive Karsteno interprete cuncta illa quæ modo memoravit poeta certaminum genera, pugilatus, quinquertium, lucta, cursus.

V. 21. *νικῷ*, iota subscribendum. Libri *νικῶ*. Haud dubie erravit Schweighæuserus quod solam optativi formam *νικῴη* fuisse opinatur. cf. Buttmanni gramm. ampl. I p. 509. Ceterum observabis totam quam hic versus complectitur sententiam *εἴ τις — ὄχθας* fungi substantivi loco, quod pertineat ad articulum *τῷ*.

V. 22. Hunc versum ex Athenæo repetivit Eustathius ad Iliad. p. 1299, 22. Similem fere sententiam expressit Isocrates Paneg. p. 41. *τῶν μὲν γὰρ ἀθλητῶν δὶς τοσαύτην ῥώμην λαβόντων οὐδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις, ἑνὸς δὲ ἀνδρὸς εὖ φρονήσαντος ἅπαντες ἂν ἀπολαύσειαν οἱ βουλόμενοι κοινωνεῖν τῆς ἐκείνου διανοίας*.

5.

Athenæus XII, 31. p. 526 A. B. *Κολοφώνιοι δ', ὥς φησι Φύλαρχος, τὴν ἀρχὴν ὄντες σκληροὶ ἐν ταῖς ἀγωγαῖς, ἐπεὶ εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν πρὸς Λυδοὺς φιλίαν καὶ συμμαχίαν ποιησάμενοι, προῄεσαν διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, καὶ ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ φησίν·*

Ἀβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν,
ὄφρα τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγερῆς,
ᾔεσαν εἰς ἀγορὴν παναλουργέα φάρε' ἔχοντες
οὐ μείους ἤπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν,
αὐχαλέοι, χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι εὐπρεπέεσσιν,
ἀσκητοῖς ὀδμὴν χρίμασι δευόμενοι.

V. 1. Pro librorum scriptura *ἀφροσύνας* I. G. Schneiderus coniecit *ἀβροσύνας*, quod sane aptissimum ad Lydorum et Colophoniorum mollitiem ac luxuriam depingendam. Probabiliter tamen

animadvertit Karstenus ἀφροσύνην contrariam esse τῇ εὐφροσύνῃ atque h. l. libidinum insaniam sive dementiam notare. cf. Herodot. I, 93 sq. 155. Athen. XII, 15 p. 515 E.

V. 2. τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγερῆς, sic verissime emendavit Dindorfius ex hisce librorum elementis: ησαν νιν στυγερῆς A. ησαν ευ στυγερῆς B. ἦσαν ἐύστυγερῆς P. pro vulg. ἦσαν ἐπὶ στυγ.

V. 4. χίλιοι, hinc pendere videtur Theopompus apud Athen. XII, p. 526 C. Θεόπομπος δ' ἐν πεντεκαιδεκάτῃ ἱστοριῶν χιλίους φησὶν ἄνδρας αὐτῶν ἁλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν. — E cod Pal. recepimus ἤπερ, licet A. B. suppeditent ὥσπερ, quod in hunc locum minus quadrare videtur propter prægressum comparativum μείους. De frequenti litterarum ως et η permutatione vid. Bast. l. c. p. 780 sq. — εἰς ἐπίπαν Karstenus sine iustá ratione cum Schweighæusero mutavit in ὡς ἐπίπαν propter Græci sermonis consuetudinem. Sed iisdem Græcis qui dicebant εἰς ἔπειτα vel εἰσέπειτα vel εἰς τὸ ἔπειτα haud dubie licebat etiam dicere εἰς ἐπίπαν sive εἰς τὸ ἐπίπαν, i. e. quod attinet ad id quod in universum s. omnino valet, ita ut intelligas circiter mille cives per urbem incedentes. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 45 sq.

V. 5. αὐχαλέοι, i. q. σεμνοί, Hesychio interprete, i. e. gloriosi, iactabundi. cf. Næke ad Chœril. p. 144. Pro vera codicis P. et edd. scriptura χαίτῃσιν A. B. exhibent χαίτισιν, quod ex eodem pronuntiandi ratione profectum esse videtur quá vice versa v. 6 A. P. χρήμασι pro χρίμασι, ubi Casaubonus scripsit χρίσμασι. Editionis Ven. et Bas. scripturam ἀγαλλόμενοι εὐπρεπέεσσιν retinendam et syllabas οι εὐ per synizesim pronuntiandas esse duximus, quanquam pronior erát emendatio ἀγαλλόμενοι πρεπέεσσιν, siquidem simplex adiectivum πρεπής aliunde satis confirmatum esset. Casaubonus dederat ἀγαλλόμεν', quæ tamen diphthongi οι elisio vix potest ferri, quanquam cod. P. ἀγάλλομεν atque nulla ex A. B. enotata dissensio huic coniecturæ quodammodo favet. Quod Schweighæuserus denique extricavit ἀγαλλέμεν eam potissimum ob caussam reiiciendum, quod h. l. medium ἀγάλλεσθαι, non activum genus desideratur.

V. 6. ὀδμὴν A. B. P. pro vulg. ὀδμῇ. Sed accusativus optime se habet, quatenus unguenta intelliguntur bene parata ad odorem, i. e. ita parata ut suaves odores inde afflentur. Describit igitur poeta Colophonios delicatos eosque odoratis unguentis delibutos.

6.

Diogenes Laert. VIII, 36. περὶ δὲ τοῦ ἄλλοτε ἄλλον γεγενῆσθαι [sc. τὸν Πυθαγόραν] ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ ἐν ἐλεγείᾳ προσμαρτυρεῖ ἧς ἀρχή·

Νῦν οὖν ἄλλον ἔπειμι λόγον, δείξω δὲ κέλευθον.

ὃ δὲ περὶ αὐτοῦ [Πυθαγόρου] φησὶν οὕτως ἔχει·

καί ποτέ μιν στυφελιζομένου σκύλακος παριόντα
φασὶν ἐποικτεῖραι καὶ τόδε φάσθαι ἔπος·
παῦσαι μηδὲ ῥάπιζ', ἐπειὴ φίλου ἀνέρος ἐστὶ
ψυχή, τὴν ἔγνων φθεγξαμένης ἀΐων.

V. 1. Ne cum Welckero ad Simonid. Amorg. p. 8 cogites de itinere coloniæ in Italiam deductæ, κέλευθος h. l. simpliciter dicitur de via ac ratione qua usus est poeta ad rem suam demonstrandam. cf. Dissen. ad Pindar. Nem. 6, 47. — Particulam τ', quæ in libris inseritur post voculam οὖν, delendam esse censuimus, quippe quæ parum responderet sequenti δέ, nisi cum Karsteno αὖτ' ἄλλον vel cum Schneidewino δείξω τε præferre malueris.

V. 2. sqq. Hæc disticha servantur etiam apud Suidam v. Ξενοφάνης et Anth. Pal. VII, 120.

V. 4. ῥάπιζ', cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 175 sq. — ἐπειὴ retinuimus secundum analogiam

vocularum τίη et ὀτιή, quanquam cod. Pal. Anth. ἐπεὶ ἤ scripturæ ἐπεὶ ἤ favere videtur. cf. Schol. Ven. et Spitzner. ad Iliad. I, 156.

V. 5. τὴν ἔγνων in libris scriptum est, unde Karstenus sine idonea caussa coniecit τῆς, licet ipse intellexerit accusativum τὴν ab ἔγνων, genitivum φθεγξαμένης ab ἀίων pendere.

7.

Diogenes Laert. VIIII, 19. *ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ — μακροβιώτατός τε γέγονεν, ὥς που καὶ αὐτός φησιν*

ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοὶ
βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν
ἐκ γενετῆς δὲ τότ' ἦσαν ἐείκοσι πέντε τε πρὸς τοῖς,
εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

V. 2. ἀν' Ἑλλάδα γῆν, i. e. per Græciam, quatenus Xenophanis ingenii monumenta per omnes Græciæ regiones pervasisse cogitanda sunt. Φροντὶς h. l. de Xenophanis nescio quo carmine vel alio quodam ingenii documento intelligenda esse videtur.

V. 3. Similiter fere Homerus Od. I, 215.

μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

8.

Etymolog. M. p. 231. v. *Γηράς — ἡ μετοχὴ γηρείς, — ἡ γενικὴ γηρέντος, ὥςπερ τιθέντος. ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ*

ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος.

Sylburgius iam perspexit reponendum esse nomen Ξενοφάνης, quo semel corrupto in libris propagatum est Ξενοφῶν οἷον, quod quidem οἷον h. l. eximie languet. Eadem nominum permutatio exstat apud Herodian. περὶ μονήρους λέξεως p. 30. v. *Γλύσσων. οὐδὲν τῶν εἰς ων ληγόντων συγκριτικῶν ἔχει πρὸ τέλους τὸ υ. σημειῶδες ἄρα τὸ παρὰ Ξενοφῶντι γλύσσων.*

εἰ μὴ χλωρὸν ἔφυσε θεὸς μέλι, πολλὸν ἔφασκον
γλύσσονα σῦκα πέλεσθαι.

Vbi audacter corrigendum παρὰ Ξενοφάνει. cf. Karsten. ad Xenophan. p. 31. God. Hermann. de Aeschyli Lycurgia p. 40. — In ipso Xenophanis pentametro notanda est Ionica participii forma γηρείς, tanquam a verbo γήρημι pro vulg. γηράω vel γηράσκω.

ΙΩΝΟΣ ΧΙΟΥ.

1.

Athenæus X, 68 p. 447 D.

– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ἡμετέρῳ δὲ χορῷ,
θυρσοφόροισι φίλος μέγα πρεσβεύων Διόνυσος·
αὕτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων,
αἵ τε Πανελλήνων ἀγοραὶ θαλίαι τε ἀνάκτων,
ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον
πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῷ ἐξήψατο πήχει

αἰθέρος· ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορον πυκινοὶ
παῖδες, φωνήεντες ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
πρὶν δὲ σιωπῶσιν· παυσάμενοι δὲ βοῆς
νέκταρ ἀμέλγονται, μόνον ὄλβιον ἀνθρώποισιν
ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφυές.
τοῦ θαλίαι φίλα τέκνα φιλοφροσύναι τε χοροί τε·
τῶν ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν.
τοῦ σὺ, πάτερ Διόνυσε, φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκων
ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι,
χαῖρε, δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,
πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

V. 1. Tota elegia quum fuerit *συμποσιακή*, verba *ἡμετέρῳ δὲ χορῷ* ad convivarum coronam spectare videntur, quibus appositionis lege v 2 adiungitur *θυρσοφόροισι*, i. e. vino incalescentibus. Librorum scripturam *θυρσοφόρος* Casaubonus iam emendaverat *θυρσοφόροις*, unde metri gratia dedimus *θυρσοφόροισι*.

V. 2. Iacobsius voluit *ἀρχὴ καὶ πρόφασις*. Sed demonstrativum *αὕτη* a substantivo *πρόφασις* attractum spectat ad *Διόνυσον*, i. e. ad vinum. Sensus: *Vinum varia excitat colloquia*, velut apud Simonidem 9, 1. *οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν, ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει*. Errat enim Schweighæuserus, quem temere sequutus est Osannus, *λόγια* opinatus esse *λόγου ἄξια, ἐλλόγιμα*, *res præclaras et memorabiles*. Sed nihil impedit quo minus *τὰ λόγια*, i. e. ea quæ ad *λόγον* pertinent, pro ipsis *λόγοις* dicta esse statuamus, velut *τὰ θαυμάσια* pro *θαύματα κ. τ. λ.* Recte igitur Dalecampius interpretatus est *sermonum omne genus*, Iacobsius *hilares sermones*, quibuscum conferendus est Nieberdingius p. 94 sq. qui eiusmodi intelligit narratiunculas atque historiolas lepidas hilaresque, quales sermocinationes maxime inter convivia fieri et ab Ionibus potissimum amatas fuisse constat. Sic mirifice conveniunt *παντοδαπὰ λόγια* iis quæ sequuntur *ἀγορεῖς* et *θαλίαις*.

V. 4. *αἵ τε Παν. κ. τ. λ.* i. e. *καὶ ὁ Διόνυσος πρόφασίς ἐστιν ἀγορῶν θαλιῶν τε*, paullo liberiore structura.

V. 6. Quæ in codd. A. P. exstat scriptura *ἐπτήξατο*, C. *ἐπήξατο*, eam Casaubonus quidem mutavit in *ἐπτύξατο*, quæ tamen coniectura nondum sufficit ad genitivum qui sequitur *αἰθέρος* explicandum. Eodem vitio laborat Iacobsii *περιπτύξατο*, quod sublaturus quum Schweighæuserus proponeret *περιπτύξατο* vel *ἐπήξατο αἴγιρον*, i. e. *firmiter prehendit populum* (Horat. epod. 2, 9. *adulta vitium propagine altas maritat populos*) nemini satis persuasit *αἴγιρον* penultima correpta posse admitti pro *αἴγειρον*. Et quoniam Iacobsii *δένδρεα* a litterarum vestigiis iusto remotiora sunt, viam omnium felicissimam ingressus esse videtur Nieberdingius scribendo *ἐξήψατο*, unde penderet genitivus *αἰθέρος* adiectivo *ὑποχθόνιον* oppositus. Sensus: *ex quo uvosa vitis terra absconditum germen sustinens* sive *tollens tenera ulna attigit æthera*, vel *se suspendit ex æthere*. Similis structura est verbi *κρεμάννυσθαι κ. τ. λ.* Poetam fingere vitem quasi *ἔαρος παῖδα* vivam et animatam, quæ primum sub terra abscondita, postquam in lucem provenit, omnium bonarum rerum mater evasisset, idem Nieberdingius verissime perspexit. — Osanni denique *ἄνθεος ὀφθαλμῶν* (*aus der Blüthe der Augen entspringen*) quam ineptum sit facile intelliges, si rerum naturam attenderis quæ vitium flores atque uvas ex oculis sive gemmis prodire iubet.

V. 8. φωνήεντες ὅταν κ. τ. λ. *qui (πίθοι) tunc strepitum edunt quum ceciderunt alius super alium*, i. e. *quum unus in torcular conii̇ciuntur aliamadæ.*

V. 9. πρὶν δὲ σιωπῶσιν, i. e. *qui autem silent antequam torculari subiiciuntur.* Notabis liberiorem constructionem, quum proprie dicendum esset σιωπῶντες, quod responderet prægresso φωνήεντες, sc. ὄντες.

V. 10. νέκταρ ἀμέλγονται, i. e. *mulgentur nectar, ex iis exprimitur nectar*, Casaubono interprete. Tropum repetivit poeta ex Homeri Il. IIII, 434. ὄϊες — ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. — μόνον iungendum esse cum voce φάρμακον vere animadvertit Casaubonus: *Stillant*, inquit, *uvæ nectar, quod solum est mortalibus commune remedium ad lætitiam ingenuam et nulla arte compositum.* Alluditur ad Aegyptiacum nepenthes in Homeri Od. IIII, 220 sq.:

αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.

Quare non opus est Iacobsii medicina πόνον, cui quum epithetorum abundantia h. l. vitii suspicionem movisset, probabiliter respondit Schweighæuserus: *Vinum* μόνον, *ipsum unum per se solum, hominibus est remedium ad lætitiam*, αὐτοφυές, *quod sua natura hanc vim habet*, nec indiget iniecto extrinsecus nepenthe, *estque abundans et copiosum et commune hominibus*, non, ut nepenthes, paucis exigua quadam copia suppetens.

V. 12. τοῦ pro τούτου positum ad *nectar* spectare recte animadvertit Ern. Kœpkius, cuius librum elegantissimum *de Ionis vita et fragmentis* (Berolini 1836.) perlustrare licuit, antequam animadversiones nostræ typis exprimerentur.

V. 13. Pro τῶν ἀγαθῶν Iacobsius coniecit τῶν δ' ἀνδρῶν. Frustra. Nam genitivus τῶν ἀγαθῶν non est masculini sed neutrius generis: *Vinum sive Bacchus rex ostendere* s. *recludere solet naturam omnium rerum bonarum*, quales sunt θαλίαι φιλοφροσύναι τε χοροί τε et similia: οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον Simonide auctore 9, 3. Sequitur versum 13 explicandi caussa adiunctum esse præcedenti versui, ita ut copula quam Iacobsius desideravit facile careamus.

V. 16. Verba καλῶν ἐπήρατε ἔργων coniungenda Webero interprete, *Hort anmuthiger Gaben*, velut Empedocles v. 421 ed. Sturz. Pythagoram appellavit παντοίων σοφῶν ἐπιήρανον ἔργων. Hermesianax 5, 16 Musæum Χαρίτων ἤρανον v. 22 Hesiodum πάσης ἤρανον ἱστορίης. cf. Bach. ad Hermesianact. p. 123. Itaque accusativus αἰῶνα tempus designat, *per vitam*, et a verbo δίδου apti sunt infinitivi πίνειν, παίζειν, φρονεῖν.

2.

Athenæus XI, 8. p. 463 B. *ΙΩΝ δ' ὁ Χῖός φησιν·*

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε,
ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις, ὁ δὲ Χρυσὸς
οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος,
σπένδοντες δ' ἁγνῶς Ἡρακλεῖ τ' Ἀλκμήνῃ τε,
Προκλεῖ Περσείδαις τ', ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι,
πίνωμεν, παίζωμεν, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή,
ὀρχείσθω τις· ἑκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης.
ὅντινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος,
κεῖνος τῶν ἄλλων ἀδρότερον πίεται.

V. 1. ἡμέτερος βασιλεὺς κ. τ. λ. i. e. *Διόνυσος*. cf. fragm. 1.

V. 2. Libri h. l. κρητήρ, quod tamen emendandum auctore eodem Athenæo XI, 94 p. 496 C. Ἴων δ' ὁ Χῖος ἐν ἐλεγείοις·

ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις.

Postrema verba h. l. in libris leguntur προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέοις.

V. 3. ὁ δὲ Χρυσός, ita scribendum littera initiali quadrata, ut *Chrysus* servus intelligatur qui vinum manibus tenens riget vel spargat humum. Quod primus demonstravit Th. Bergkius in Zimmermanni diario philologico a. 1834 p. 28 sq. Aristophanes Vesp. 1252. *Παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσκεύαζε νῷν.* «Solebant enim in conviviis servi primum libare, ut est in Lacedæmoniis Platonis comici apud Athen. XV p. 665 B. ubi servus dicit:

ἄνδρες δεδειπνήκασιν ἤδη σχεδὸν ἅπαντες. εὖ γε.
τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; ἐγὼ δὲ
λίτρον παραχέων ἔρχομαι. κἀγὼ δὲ παρακορήσων.
σπονδὰς δ' ἔπειτα παραχέας τὸν κότταβον παροίσω.

tum demum convivæ libabant, ut est ibidem:

σπονδὴ μὲν ἤδη γέγονε καὶ πίνοντές εἰσι πόρρω.

et sic Ion pergit: *σπένδοντες δ' ἁγνῶς Ἡρακλεῖ τ' Ἀλκμήνῃ τε* et quæ sequuntur. *Ἡρακλεῖ* autem scribendum est ut tardus spondeorum incessus dactylo temperetur.» Lobeckius ad Sophoclis Aiac. 310 proposuit ὁ δὲ χρύσας, i. e. *pincerna*, cui tamen Bergkii coniecturam prætulerim. — Vulg. *Ἡρακλεῖ*, cod. B. ἡρακλῆ, sed *Ἡρακλεῖ* restituendum duce versu 6. *Ἡρακλεῖ*.

V. 4. χειροῖν scripsimus Bentleio et Bergkio suadentibus pro vulg. χερῶν, quod Nieberdingius defendens operam suam perdidit.

V. 6. ἐκ Διὸς κ. τ. λ. Iamblich. vita Pythag. XXVIII, 155. *Σπένδειν δὲ πρὸ τραπέζης παρῄνει Διὸς Σωτῆρος καὶ Ἡρακλέους καὶ Διοσκούρων, τῆς τροφῆς ὑμνοῦντας τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὸν ταύτης ἡγεμόνα Δία, καὶ τὸν Ἡρακλέα, τὴν δύναμιν τῆς φύσεως, καὶ τοὺς Διοσκούρους, τὴν συμφωνίαν τῶν ἁπάντων.* cf. Creuzer. Deutsche Schriften I, 1. p. 101.

V. 8. ἑκὼν δ' ἄρχε φίλ. *tu vero volens præside lætitiæ*, quæ quidem verba referenda esse ad eum quem *regem convivii* vocant sodales recte observavit Schweighæuserus, quamquam idem paullisper addubitavit num cogitandum esset de illo an de Baccho, quem initio iam invocavit poeta. Rex autem ille sive magister convivii utrum idem intelligendus sit qui sequenti disticho memoratur an alius nescio quis, hoc saltem in medio relinquitur.

V. 9 sq. In hoc disticho eius mentio fieri videtur, in cuius honorem vel a quo ipso convivium illud nuptiale apparatum erat idque ab Ione concelebratum.

V. 10. Vulg. κυδρότερον, i. e. *gloriosius, famosius, augustius*, quod tamen neque I. Th. Schneidero Lex. Græc. I p. 802. *hilarius* (*froher, heiterer trinken*) neque Nieberdingio interprete *confidentius, fortius* valere potest, quatenus derivandum a vocabulo κῦδος. Quare e cod. B. ἀδρότερον scribendum est ἁδρότερον (quod et a Dindorfio iam occupatum video, et Frankius meus sua coniectura confirmavit), i. e. *largius* sive *lætius*. Similiter Diphilus apud Athen. XI p. 497 A. πιεῖν δεῖ ἁδρότερον. cf. Stephani thes. G. L. I p. 707 ed. Paris.

3.

Athenæus II, 77. p. 68 B. ὅτι εἴρηται ἀρσενικῶς ὁ θύμος καὶ ὁ ὀρίγανος.—ΙΩΝ

αὐτὰρ ὅ γ' ἐμμαπέως τὸν ὀρίγανον ἐν χερὶ κεύθει.

Osannus p. 77 *ὀρίγανον* (*Wintermairan, origanum Heracleaticum* Linneo auctore) herbam austeri saporis vino immistam esse coniecit velut *ἀλόην*. cf. Boissonadii Anecd. Græc. III p. 374 sq. *συμβαίνει γὰρ ταὐτόν, ὥσπερ ἂν εἴ τινες ἐκλέξαιντο οἶνον καὶ γλυκὺν καὶ ἀηδῆ γ' ἐσόμενον — φαρμάκοις δή τισιν αὐστηροτέροις ἀναμίξαντες ἀγαθὸν χρῆσθαί γε αὐτὸν ἐποιήσαντο, εἰ δὲ παραλαβόντες καὶ ταὐτὸ νομίσαντες τὸ αὐστηρὸν καὶ πικρῷ, τῇ ἀλόῃ τοῦτον κεράσαντες, ἐδίδουν πιεῖν τοῖς τὴν γεῦσιν ὑγιαίνουσι καὶ μάλα γε εἰδόσι τί μὲν αὐστηρόν, τί δὲ πικρόν.* Iam quum Cato R. R. c. 127 commemoret vinum origanitum, i. e. cui origanus admistus est, Ionis versus ad conviyam vel convivii ministrum referendus esse videtur qui nescio quem ad usum origanum abdidit nuno.

4.

Plutarchi Thes. c. 20. *Ἔνιοι δὲ καὶ τεκεῖν ἐκ Θησέως Ἀριάδνην Οἰνοπίωνα καὶ Στάφυλον, ὧν καὶ ὁ Χῖος ΙΩΝ ἐστὶ περὶ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος λέγων·*

τήν ποτε Θησείδης ἔκτισεν Οἰνοπίων.

Pronomen *τήν* haud dubie referendum ad *Χίον* urbem, quam Critias 1, 6 designavit *ἔναλον πόλιν Οἰνοπίωνος*. cf. Osann. in Museo Rhen. III p. 241 sqq. Et quoniam apud Athenæum I, 47 p. 26 C. *Θεόπομπός φησι παρὰ Χίοις πρώτοις γενέσθαι τὸν μέλανα οἶνον καὶ τὸ φυτεύειν δὲ καὶ θεραπεύειν ἀμπέλους Χίους πρώτους μαθόντας παρ' Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου, ὃς καὶ συνῴκισε τὴν νῆσον τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μεταδοῦναι,* Osannus Ionis pentametrum haud improbabiliter suspicatur depromptum esse ex elegia symposiaca, quæ Chium præcipue vinum celebrasse censenda est.

5.

Euclidis introduct. harmon. p. 19 ed. Meibom. *ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ φθόγγου χρῶνται τῷ ὀνόματι [τόνος] οἱ λέγοντες ἑπτάτονον τὴν φόρμιγγα, καθάπερ Τέρπανδρος καὶ ΙΩΝ. ὁ μὲν γάρ φησιν·*

ἡμεῖς τοι τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὴν
ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

ὁ δὲ [Ἴων]

ἐν δεκαχόρδῳ τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἐχούσῃ
τὰς συμφωνούσας ἁρμονίας τριόδους.
πρὶν τε γάρ ἑπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες
Ἕλληνες σπανίαν Μοῦσαν ἀειράμενοι.

V. 1. *ἐν δεκαχόρδῳ*, sc. *φόρμιγγι*. Lyra decem chordis intenta accuratius describitur *ἔχουσα δεκαβάμονα τάξιν*, i. e. ordinem qui denus ingreditur sive decem gradus (i. q. chordas) habet. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 431. Locus propterea insignis quod *λύρα δεκάχορδος* apud neminem, quoad scio, reliquorum scriptorum veterum memoratur. Constat enim inter omnes simplicissimum idemque antiquissimum systema fuisse tetrachordum, quod complectebatur diatessaron, heptachordum autem invenisse Terpandrum tribus chordis ad quattuor additis. cf. Plehnii Lesbiaca p. 149 sqq. Deinde Simonides octavam, Timotheus nonam chordam adiecisse narratur apud Plinium N. H. VII, 56, 204. At Timotheum Milesium, de cuius ætate nuper disputavit Bœckhius corp. inscr. Græc. II p. 343, certe undecim cecinisse chordis idem Bœckhius de metris Pindari p. 206 ex decreto Laconico (*τᾶν ἔνδεκα χορδᾶν ἐκτάμεν τὰρ περιττὰρ ὑπολειπομέναν τᾶν ἑπτά*. Vid. O. Mülleri Dor. II p. 324, qui tamen hoc decretum spurium esse opinatur) iam pridem demonstraverat. Accedit Pausanias III, 12, 8. *ἐνταῦθα [ἐν τῇ καλουμένῃ Σκιάδι] ἐκρέμασαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Τιμοθέου τοῦ Μιλησίου κιθάραν,*

καταγνόντες· ὅτι χορδαῖς ἑπτὰ ταῖς ἀρχαίαις ἐφεῦρεν ἐν τῇ κιθαρῳδίᾳ τέσσαρας χορδάς. Quare in Pherecratis fragmento apud Plutarch. de musica c. 30 v. 24 scribendum χορδαῖς ἕνδεκα pro vulg. δώδεκα, quod temere prætermisit R. Hanovius exercitt. crit. p. 37. Itaque iam ante Timotheum fuisse qui decem nervis lyram exornaret Ionis testimonium luce clarius ostendit, quemadmodum apud Pherecratem l. c. v. 5 etiam Melanippides vituperatur quod μουσικὴν χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα. cf. Hanov. p. 39. — Ceterum Meibomius verba ἐν δεκαχόρδῳ λύρᾳ ad Euclidis, non ad Ionis orationem rettulit, attamen annotavit solum Bryennium habere vocabulum λύρᾳ ab ipso fortasse explicationis gratia additum. Ac velut Terpandri, ita etiam Ionis locum ab Euclide sine titulo carminis laudari probabile est. Reliqua Meibomius ita restituenda censuit: τάξιν ἔχουσα τὰς συμφ. At Pena ediderat τάξιν ἔχεις ἀεὶ τὰς κ. τ. λ. Bryennius ἔχειν ἀεὶ τὰς κ. τ. λ. Coventr. ἔχεις ἂν τὰς, unde paullo commodius extricabis ἐχούσῃ quam ἔχουσα, siquidem comparaveris litterarum vestigia ΕΧΕΙΣΑΝ cum ΕΧΟΥΣΗΙ. Vid. H. Stephani thes. G. L. Vol. II p. 965. 976. ed. Paris.

V. 2. Accusativus τὰς — τριόδους aptus est a verbo nescio quo, quod una cum pragresso disticho interiit. *Harmoniæ* autem *trivia* eadem fere esse videntur quæ hodie a musicis vocantur *Terzen*, opposita iis quæ ψάλλοντας διὰ τέσσαρα (*Quarten*). Ex duobus enim tetrachordis ita compositis, ut alterius sonus gravissimus alterius esset acutissimus, natum heptachordum quod sonabat disdiatessaron (quod h. l. Ion simplicius expressit διὰ τέσσαρα, i. e. *in Quarten*) auctore Boeckhio de metris Pindari p. 205. — Ceterum ex hymni Homerici in Mercur. versu 51. ἑπτὰ δὲ συμφώνους οἴων ἐτανύσσατο χορδάς, ipsum hymnum compositum esse apparet post heptachordum a Terpandro iam inventum, quum tetrachordi auctor plerumque Mercurius ipse perhibeatur.

V. 3. πρίν τε γὰρ ἑπτάτονον, sic emendandum nobis videtur prementibus vestigia partim codicis Barocciani πρὶν μὲν οὖν ἑπτ. partim Coventr. πρὸς μὲν ἄρ' ἑπτ. Particulæ τε γὰρ (i. q. *etenim. namque*) pariter coniunctæ leguntur in Iliad. XXIII, 277. ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι. cf. F. Franke de usu particularum οὐδὲ et οὔτε p. 13. Πρὶν autem adverbialiter dictum (ut 1, 9) ita ut sensus sit: *Antequam lyra decem chordis sonabat, omnes Græci utebantur heptachordo.* — Quæ a Terpandro atque Ione appellatur ἑπτάτονος, apud Pindarum Pyth. 2, 70 est ἑπτάκτυπος, Nem. 5, 24 ἑπτάγλωσσος φόρμιγξ. — Meibomius et Nieberdingius Bryennium sequuti ediderunt πρὶν μέν σ' ἑπτάτονον κ. τ. λ.

6.

Diogenes Laert. I, 120. ΙΩΝ δ' ὁ Χῖος περὶ αὐτοῦ [Φερεκύδου] φησίν·

ὣς ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον,
εἴπερ Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

V. 1. ὣς ὁ μὲν, sc. ὁ Φερεκύδης, qui Pythagoræ præceptor fuisse traditur. Particulam ὡς, quæ h. l. vulgo est ἄτονος, accentu notavimus quo Iacobsii coniectura ζῶν reiiceretur.

V. 2. Sensus: *etiam defunctus lætam animo vitam degit*, i. e. animi immortalitate fruitur.

7.

Athenæus X, 48 p. 436 F. αὐτὸς δὲ [ὁ ΙΩΝ] ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἐρᾶν μὲν ὁμολογεῖ Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας, Τελέου δὲ θυγατρός, unde Kœpkius p. 38 hunccc restituit hexametrum:

Χρυσίλλης [καλῆς] μὲν ἐρῶ, Τελέου δὲ θυγατρός.

Idem Kœpkius p. 50 sq. ex hoc fragmento Ionem amatorias quoque elegias, a quibus indoles atque ingenium poetæ nullo modo abhorruisse videtur, scripsisse coniecit. At cf. quæ supra iam diximus p. 8 sq.

ΕΥΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

1.

Anthologia Palat. XI, 49. *ΕΥΗΝΟΥ*)*

Βάκχου μέτρον ἄριστον ὃ μὴ πολὺ μηδ' ἐλάχιστον·
ἐστὶ γὰρ ἢ λύπης αἴτιος ἢ μανίης.
χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος·
τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἑτοιμότατος.
εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν Ἔρωτας,
βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τῷ θανάτου.

V. 2. *ἢ λύπης — ἢ μανίης,* ob *rixam et insanos amores,* quos testam continere ait Horat. Od. III, 21, 3. præter iocos et somnum. **IACOBS.**

V. 3. Sensus: *potus ita miscendus est ut constet ex tribus aquæ partibus, una tantum vini,* præcipiente iam Hesiodo Ἔργ. 594. *τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου.* Ad eandem quam Euenus admisit metaphoram explicandam Osannus laudat Macrobii Sat. VII, 1. *ut crateri liquoris ad lætitiam nati adhibeatur non modo Nympharum sed Musarum quoque admixtione temperies.* — Quum in lectione codicis Pal. parum commoda sit sedes particulæ adversativæ, Iacobsius verba in hunc modum collocanda esse censet: *χαίρει δὲ τρισὶ κιρνάμενος Νύμφαισι τέταρτος.* Brunckius paullo vehementius tentaverat: *χαίρει κιρνάμενος τρισὶ Νύμφαις τέτρατος αὐτός.* Sed particula *δὲ* post duo vel plura vocabula unam quasi notionem efficientia etiam alibi collocatur, velut Aeschyli Agam. 745. *παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς.* 653. *ἐν νυκτὶ δυςκύμαντα δ' ὠρώρει κακά.* cf. Poppo ad Thucydid. P. I. Vol. 1. p. 302. C. F. Hermann. de persona Niciæ apud Aristophan. p. 13. Scheibe observatt. in oratt. Att. p. 11.

V. 4. cf. Ionis Chii fragm. 2, 9 sq.

V. 5. *εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν,* i. e. *si Bacchus vehementius spiraverit,* qui et Amorem aversatur et in somnum amori inutilem immergit, *ὑπὸ μέθης βαπτιζόμενος εἰς ὕπνον,* Clemens Alex. II p. 182. Sic interpetatus est Iacobsius, qui laudat præterea Abresch. in Auct. diluc. Thuc. p. 327 sq. et Valckenar. ad Hipp. p. 214. — *ἀπέστραπται μὲν* Planud. Brunck. *ἀπέστρα μὲν* Pal. e compendio quodam scripturæ profectum.

V. 6. *βαπτίζει δ'* Pal. *βαπτίζεται δ'* Plan. quo metrum pessumdari perspexit iam Scaliger qui correxit *βάπτισται.* Iacobsius laudat Heliodor. IIII, 17 p. 255. qui pariter sensu translato: *μέσαι νύκτες ὕπνῳ τὴν πόλιν ἐβάπτιζον.* II p. 90. *τῇ συμφορᾷ βεβαπτισμένον.* Liban. T. IIII p. 142. *ἀδολεσχίαις βεβάπτισμαι.* — Pal. *τῶ θανάτου* temere omisso iota subscripto, quod utique præstat Planudea scriptura *τοῦ θ.* Illud est *τῷ θανάτου ὕπνῳ.* Xenophon Cyrop. VIII, 7, 21. *ἐννοήσατε δὲ ὅτι ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου.*

*) Cod. Pal. *εὔνου,* quod ex perversa pronuntiatione scriptum pro *Εὐηνοῦ.* In Planud. *ἄδηλον* est.

2.

Μηδένα μήτ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μήτε θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι,
μήθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅντιν' ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ,
μήτε τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν,
αὐτὰρ ἐγώ, μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου,
ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών.

V. 1 sq. Hoc distichum cum sequentibus intime cohærere quum ipsa sententia demonstret, tum Chironis poeta apud Athenæum VIII p. 364 C. certissime comprobat:

κᾆτά τις εἶπε
τῶν ξυμπινόντων ἤδη σύ; τί οὐχ ὑποπίνεις;
οὐχ ὑπολύσεις αὐτόν; ὁ δ' ἄχθεται αὐτὸς ὁ θύων
τῷ κατακωλύοντι, καὶ εὐθὺς ᾖδε ἐλεγεῖα·
Μηδένα μήτ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν
μήθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη.

Hinc primo versu recepimus μηδένα μήτ' pro Theognidea eaque haud dubie interpolata scriptura μηδένα τῶνδ', ideoque in pentametro dedimus μήτε, quod et præcedentibus et subsequentibus magis responderet quam vulg. μηδὲ, quod instar τῶνδε una cum primo disticho a sequentibus avulso ortum esse videtur. Quæ h. l. de convivio eadem in Odyssea XV, 72 sq. de hospitio profertur sententia:

ἶσόν τοι κακόν ἐσθ', ὅςτ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
ξεῖνον ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.

Rutilius Lupus II, 7. *Alium turbas vitantem ac domum reverti cupientem retinet ianitor, pulsat, exire prohibet, domini interdictum demonstrans.*

V. 3. μήθ' εὕδ. sic Athen. et cod. A. apud Theognid. ubi vulg. μηδ'. — ὅντιν' ἂν A. K. apud Theognid. pro vulg. ὅντινα.

V. 4. Codd. B. C. D. F. H. M. N. Theognid. θωρυχθέντ', E. L. θωρηχθέντ', unde scribendum θωρηχθέντ', ita ut iocose dicatur οἴνῳ θωρηχθεὶς tanquam χαλκῷ vel τεύχεσι πρὸς τὸν πόλεμον. Ita Theognis 841 sq.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστος,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ·

cf. 413. 508. 884. Aristophan. Acharn. 1134 sq.

V. 5. μήτε correxit Bekkerus. Libri μηδὲ vel μὴ δὲ.

V. 6. ἀνιηρὸν, ita scriptum apud Plutarch. *non posse suaviter vivi sec. Epicur.* c. 21. et vulg. Theognid. ubi soli C. G. ἀναρὸν cum Aristotele l. c.

V. 7. οἰνοχοείτω, sc. ὁ παῖς ὁ οἰνοχόος. Machon apud Athen. XIII p. 583 B. v. 45. ἀλλ' ἐγχεέτω μοι τέτταρας κοτύλας ἔπειτ' εἰς τὴν μεγάλην. Ubi Iacobsius sine iusta ratione pro ἔπειτ' proposuit ὁ παῖς. Brunckius autem adverbium παρασταδὸν suppositum fuisse a pudico quodam ludi magistro suspicatur, scripsisse vero poetam καλὸς παῖς οἰνοχοείτω, idque firmari sequenti ἁβρὰ παθεῖν. Suspicio sane immatura, quandoquidem notio τοῦ παιδὸς iam inest in ipso verbo οἰνοχοείτω.

V. 9 sq. Hoc distichum, quo tanquam fastigium imponitur elegidio symposiaco, Welckeri diasceuasis Theognidea de sede sua movit. Poeta enim postquam Simonidi ut cuiuslibet convivæ genio ac voluntati indulgeret sapienter suaserat, semet ipsum satis bibisse domumque rediturum esse ingenue profitetur: cogitat enim de Xenophanis 1, 17 sq. vel simili dicto quale est illud Panyasidis apud Athen. II, 3 p. 36 D.

ἀλλά, πέπον, μέτρον γὰρ ἔχεις γλυκεροῖο ποτοῖο,
στεῖχε παρὰ μνηστὴν ἄλοχον, κοίμιζε δ' ἑταίρους.

Denique Euenus ipse 1, 1. Βάκχου μέτρον ἄριστον ὃ μὴ πολὺ μηδ' ἐλάχιστον.

3.

Athenaeus VIII, 4 p. 367 E. κατὰ τὸν Πάριον ΕΥΗΝΟΝ*)

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν οὐκ ἔτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός·
σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε.
τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ,
οἵπερ καὶ ῥᾴστης εἰσὶ διδασκαλίης.

V. 2. ἐν ἔθει Stobaeus. ἐθέλει Athenaei codd.

V. 3. πρὸς τούτους Stobaeus, τοίτοις Athen. Contra extremo versu Athenaeus veram retinuit scripturam εἷς ὁ παλαιός, ubi Stobaei A. ὡς ἀπαλαιός. Vulg. ὡς ὁ παλαιός.

V. 4. Stobaeus cum Athenaeo X, 35 p. 429 F. ταῦτα, contra Athenaei codd. A. B. P. VIII, 4. τοιαῦτα metro renitente. Ibidem cod. A. δοκοῦντ' ἔστω, quo inclinat etiam B. δοκοῦντες τῶ, P. δοκοῦντες τως, at X, 35 A. P. δοκοῦντ' ἐστ', B. δοκοῦντές τ', C. δοκοῦντι, quae quidem diversitates ad eandem ducunt scripturam quam exhibet Stobaeus δοκοῦντ' ἐστίν. Vnde licet suspicari ipsam iam antiquitatem fluctuasse inter ἔστω et ἐστίν. Sed imperativus in hac proverbiali loquutione Euripidi quoque obversatus ideoque vetustior esse videtur Supp. 466. σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τἀντία. Pariter fere Sophocles Aiac. 1039. κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω, κἀγὼ τάδε.

V. 6. εἰσὶ διδασκαλίης, ita scribendum. A. B. P. εἰς διδασκαλίας. Ionica forma etiam propter homoeoteleuton ῥᾴστης (B. P. ῥαιστῆς) praeferenda. Similiter 1, 1. ἄριστον — ἐλάχιστον. 1, 2. λύπης — μανίης. 6, 2. χρηστῆς — ὀδύνης.

*) Haec verba apud Athenaeum inserta sunt post ἀντιλέγειν μέν. Duo priora disticha exstant etiam in Stobaei Florilegio LXXXII, 3. p. 472 extr.

4.

Stobaei Florileg. XX, 2 p. 171. ΕΥΗΝΟΥ

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
κρυπτόμενον, μανίης πουλὺ χερειότερον.

V. 2. πουλὺ χερειότερον B. C. Schowii et B. manu secunda apud Gaisford. pro vulg. πολὺ χειρότερον. S. Maximus Operum T. II p. 594 idem distichum laudans praebet πολὺ χεῖρον. Iacobsio subaudiendum videtur χρῆμα, ira ipso furore gravius, ut apud Platon. Conviv. p. 316 G. χαλεπὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ μέθη ἐστίν. At nescio an expeditius sit adiectivum χερειότερον referre ad νόον κρυπτόμενον, ita ut *mens occulta* sive *voluntas abdita* (*operta odia* Tacit. Ann. II, 57) quam detegit ira ipso furore peior esse dicatur.

5.

Stobaei Florileg. LI, 17. p. 356. ΕΥΗΝΟΥ

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμην μάλα σύμφορόν ἐστιν,
χωρὶς δὲ βλαβερή, καὶ κακότητα φέρει.

Sensus est quem expressit Cicero de off. I, 19. *Sed ea animi elatio quae cernitur in periculis et laboribus, si iustitia vacat pugnatque non pro salute communi sed pro suis commodis, in vitio est: non enim modo id virtutis non est sed potius immanitatis omnem humanitatem expellentis.* Praeterea Iacobsius laudat Euripid. Temen. fr. 11. ῥώμη ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην. Isocrat. ad

Demon. p. 2. ῥώμη μετὰ μὲν φροντίσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε. **Horat. Od. III, 4, 65.** ***Vis consili expers mole ruit sua: vim temperatam dii quoque provehunt in maius.*** **Ceterum pro vulg.** σοφίᾳ **A. Triac. habent** σοφίαν, **quæ aliena ab hoc loco.**

6.

Anthologia Palat. XII, 172. *ΕΥΗΝΟΥ*

Εἰ μισεῖν πόνος ἐστί, φιλεῖν πόνος, ἐκ δύο λυγρῶν
αἱροῦμαι χρηστῆς ἕλκος ἔχειν ὀδύνης.

V. 1. ἐκ δύο λυγρῶν **ingeniose emendavit Brunckius.** δυολυτρῶ **Pal.** δύο λοιπόν **Plan.**

5.

Stobæi Florileg. I, 18 p. 14 ed. Gaisford. Ἀριστοτέλης περὶ ἀρετῆς. — Ἀδικίας δέ ἐστιν εἴδη τρία, ἀσέβεια, πλεονεξία, ὕβρις. — ὕβρις δέ, καθ' ἣν τὰς ἡδονὰς αὑτοῖς παρασκευάζουσιν εἰς ὄνειδος ἄγοντες ἑτέρους. ὅθεν καὶ ΕΥΗΝΟΣ περὶ αὐτῆς λέγει·

ἥτις κερδαίνουσ' οὐδὲν ὅμως ἀδικεῖ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΤΟΥ ΧΑΛΚΟΥ.

1.

Athenæus XV, 9. p. 669 D. E. ὁ Δημόκριτος, Ἀλλ' ἵνα κἀγώ, φησί, μνημονεύσω τῶν τοῦ Χαλκοῦ ποιητοῦ καὶ ῥήτορος ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ — λέξω τι καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἐλεγείων. σὺ δέ,

Ὦ Θεόδωρε, δέχου τήνδε προπινομένην
τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν· ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω
σοὶ πρώτῳ Χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

Athenæi verba supra dedimus mutilata ne tenor pentametri interrumperetur; integra autem hæcce: σὺ δέ, ὦ Θεόδωρε, τοῦτο γάρ σου τὸ κύριον ὄνομα, δέχου κ. τ. λ. **Alloquitur autem apud Athenæum Democritus** ***Cynulcum,*** **cuius proprium fuisse nomen** ***Theodorum*** **lepide fingit Athenæus. cf. Schweighæuseri animadv. in Athen. T. I p. 15. Iam nomen illud** Θεόδωρε **aut ex ipsis Dionysii elegiis repetitum est (id quod longe verisimillimum) aut Democritus** ***Theodorum,*** **verum Cynulci nomen substituit in locum eius nominis cui Dionysius elegiarum coronam inscripsisse censendus est. Quis tamen fuerit Dionysii** ***Theodorus*** θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, **quandoquidem Osannus p. 96 sq. vix cuiquam persuadebit apud Athen. XI p. 482 D. nomine** Θέωρος **in** Θεόδωρος **mutato** ῥήσεις κατὰ δεῖπνον **intelligi de Dionysii elegiis sympesiacis.**

V. 1 sq. Sicut Græci in conviviis, postquam propinaverunt, solebant nominare cui poculum ad dextram (ἐπιδέξια) **tradituri erant, ita h. l. Dionysius** ἀλληγορικῶς **Theodoro amico elegias symposiacas tanquam propinat, i. e. poeta qui composuit carmina** προπότης **est intelligendus, Theodorus cui mittuntur cum eo comparatur cui poculum primo convivarum tradebatur; id quod distincte etiam explicant hæcce verba:** ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω σοὶ πρώτῳ, **sc.** τήνδε τὴν ποίησιν. *Ποίησις* **autem haud dubie h. l. elegiarum convivalium collectio quædam dicitur quam poeta amico dedicavit.**

V. 3. *Χαρίτων — χάριτας*, i. e. *Χαρίτων χαρίεντα δῶρα, grata Gratiarum munera.* Verbum ἐγκεράσας identidem ex conviviorum loquendi more repetitum, quo crateri infundebatur vinum aqua et melle permistum, h. l. transfertur ad poesim lætissimis figurarum et sententiarum floribus ornatam. Quare mittenda est Osanni coniectura σοὶ προτέρῳ Χαρίτων (*Dir sende ich zuerst, noch vor den Chariten, was ich in dem Becher gemischt habe*), quippe qua sensus iusto contortior prodire videatur.

V. 4. *τόδε δῶρον*, sic verissime Spanhemius ad Callimachi frag. 9 ed. Ernest. emendavit librorum scripturam τότε quæ mirifice friget. Præterea notabis ἅπαξ εἰρημένον *ἀντιπροπίνειν*, cuius imperativus aoristi eodem modo formatur quo simplicis verbi πῖθι. Carmina autem amico iam antea propinata (τήνδε προπινομένην ποίησιν) ut amicus ipsius poetæ vice rursus aliis propinaret sive recitaret in conviviis Dionysius Theodorum adhortatus est. Similiter fere fragm. 4, 1. ὕμνους οἰνοχοεῖν ἐπιδέξια. Quam ob rem explicabis: πρόπιθι ἀοιδὰς ἀντὶ ἐμοῦ.

V. 5. *καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος*, his verbis probabiliter suspicatus est Osannus hocce elegiarum tanquam procemium finiri.

2.

Athenæus XV, 8 p. 669 B.

Ἀγγελίης ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι,
καὶ κυλίκων ἔριδας διαλύσατε, καὶ κατάθεσθε
τὴν ξύνεσιν παρ' ἐμοί, καὶ τάδε μανθάνετε.

V. 1. *Adeste huc nuntium bonum audituri.* Male πεσσόμενοι vel πεπτόμενοι vulg. et interpretes. CASAVBONVS. πευσόμενοι cod. L. πεσσόμενοι B. P. V.

V. 2. cf. Anacreon fragm. 1. Xenophanes 1, 20 sq. — *κατάθεσθε — ἐμοί*, i. e. *aures vestras mihi date.*

3.

Athenæus XV, 7 p. 668 E. F. *Μνημονεύει τῶν λατάγων καὶ τῶν κοττάβων καὶ ὁ Χαλκοῦς καλούμενος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἐν τοῖς ἐλεγείοις διὰ τούτων·*

Κότταβον ἐνθάδε σοι τρίτον ἑστάναι οἱ δυςέρωτες
ἡμεῖς προςτίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίου
κώρυκον· οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες
ἐς σφαίρας κυλίκων, καὶ πρὶν ἐκεῖνον ἰδεῖν
ὄμματι βηματίσαισθε τὸν αἰθέρα τὸν κατακλινῆ,
εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτέταται.

V. 1. *Κότταβον* h. l. intelliges ludum symposiacum, quo οἱ κοτταβίζοντες reliquias vini e poculo in terram sive lancem æneam (χαλκίον, τοῦτ' ἔστι κοτταβεῖον, Athen. XV p. 667 F.) mittebant. Noli tamen cum Osanno cogitare de tertio quodam cottabo quem præcesserit primus et secundus: immo duo alii nescio quales ludi convivales intelligendi esse videntur, quos tertio loco excepit cottabus. — Quem quidem hominem alloquutus sit poeta pronomine σοὶ ignoramus: haud dubie autem h. l. et 4, 1 referendum est ad unum ἐκ τῶν καλῶν quorum amore incensi erant compotores, οἱ δυςέρωτες. Nomina enim τῶν καλῶν commemorare solebant οἱ κοτταβίζοντες teste Athenæo XV. p. 668 B. τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσσάβους. — *ἑστάναι*, *stare*, i. q. *statui, institui, fieri.* Infinitivus autem pendet a seq. sententia προςτίθεμεν — κώρυκον, ita ut idem sit quod ὥςτε ἑστάναι, *ut cottabus tibi instituatur nos perdite amantes exercitationi Bacchicæ* (i. e. ludis sym-

posiacis) *adiecimus* κόρυκον. Ceterum ἱστάναι B. P. V. ἱστᾶσαι A. ἱστάναι Basil. L. Iam κώρυκον, de cuius propria vi consule lexica, a palaestra repetitum μεταφορικῶς referri ad κοτταβεῖον vere perspexit Osannus p. 108. Sicut enim κώρυκον e lacunari pendentem tanquam calcem certaminum quorundam manibus petebant οἱ ἀθληταί, ita οἱ κοτταβίζοντες e poculo aquam aut vinum eiiciebant εἰς τὸ κοτταβεῖον, ὃν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα, teste Critia tyranno fragm. 1, 2.

V. 3 sq. ἐνείρετε — κυλίκων, i. e. *manus inserite in ansas* (ὦτα eaque, ut videtur σφαιροειδῆ) *poculorum* (ἀγκυλῶν Athen. XI p. 782 D). *Manus* memorantur propterea quod τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν συνεστραμμένῃ τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐῤῥίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοτταβεῖον. Cur tamen *ansae poculorum* in cottabo usurpatorum σφαῖραι dicantur hodie incompertum habemus. Poculorum tamen genus apud Graecos in usu fuisse, in quorum ansas digiti inserebantur, docet Athenaeus XI p. 468 C. δακτύλωτον ἔκπωμα — ἀκούει τὸ ἀμφωτον ποτήριον εἰς ὃ οἷόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ἑκατέρωθεν. — καὶ πρὶν ἐκεῖνον ἱεῖν, i. e. *et antequam illum mittatis, eiiciatis*, sc. εἰς τὸ κοτταβεῖον. Pronomen ἐκεῖνον referendum ad κότταβον, quo non solum ludus ille symposiacus sed etiam humor sive latex denotatur e poculis mittendus. Athen. XV p. 666 C. Κλέαρχος δ' ἐν τῇ περὶ Γλωσσῶν πραγματείᾳ [sc. φησὶν] λαταγὴν Θεσσαλοὺς καὶ Ῥοδίους τὸν ἀπὸ τῶν ποτηρίων κότταβον λέγειν. Idem p. 667 D. τῷ εὖ προεμένῳ τὸν κότταβον. Atque in hoc ludo praeter βάλλειν, πέμπειν solenne fuisse verbum ἱεῖν persuadebit tibi Osannus p. 128. Quam ob rem Dalecampii et Pursani coniecturam ἱεῖν pro inepta librorum scriptura ἰδεῖν haud cunctanter in ordinem recepimus, licet singularis atque audacior sit forma infinitivi ἱεῖν pro ἱέναι, illa quidem ab ἵω derivanda.

V. 5. καταχλινῆ V. L. καταχλείνην A. B. κατὰ κλίνην P. quam scripturam propagavit quidem Dindorfius, non tamen explicavit, et si quando explicuerit, magnus mihi erit Apollo. Acquievimus quidem in adiectivo καταχλινῆ, quo αἰθὴρ poetice eodem fere sensu atque ἀὴρ (unde profectum esse videtur interpretamentum codicis B. ἀέρα) h. l. accipiendus *devexus* appellatur, propterea quod humor e poculo missus aerem ita percurrit ut devexam ineat viam ideoque fingat arcum: sic paullo obscurius atque contortius describuntur Critiae λατάγων τόξα. At si vera esset scriptura καταχλινῆ, Dionysius id quoque genio suo indulsisset ut penultimam eius adiectivi in arsi produceret vulgo correptam.

V. 6. αἱ λάταγες — ἐκτέταται, hoc schema quod grammatici vocant Pindaricum immerito offendit Schweighaeuserum, cui pluralis αἱ λάταγες cum singulari ἐκτέταται nullo modo construi posse videtur. cf. C. Schneider. ad Platon. Civit. Vol. I p. 122. Matthiae gramm. Graec. §. 303. Scriptura codicis B. ἐκτέτανται sapit interpretamentum. De notione vocis λάταξ et λαταγή cf. Bach. ad Critiae fragm. 1, 2.

4.

Athenaeus XV, 8 p. 668. F. Ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπιανὸς ᾔτει πιεῖν μεγάλῃ κύλικι ἐπιλέγων ἐκ τῶν αὐτῶν ἐλεγείων [τοῦ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ] καὶ τόδε·

Ὕμνους οἰνοχοεῖν ἐπιδέξια σοί τε καὶ ἡμῖν
τόνδε σὸν ἀρχαῖον τηλεδαπόν τε φίλον
εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον
τοῦδ' ἐπὶ συμποσίου· δεξιότης τε λόγου
Φαίακος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει.

V. 1. Ὕμνους οἰνοχοεῖν, sicut 1, 4. ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι. Carmina nempe in laudem eius qui statim memoratur (vini nimirum vetusti et peregrini) amici composita velut vinum poculo infusum tanquam propinantur, i. e. recitantur. Infinitivus οἰνοχοεῖν, quemadmodum 3, 1. ἱστάναι, pendet a seq.

verbo ἀποπέμψομεν. Explica: *Vt carmina tanquam vinum infundamus ad dextram tibi nobisque hancce amicum celebrabimus*, i. e. carminum nostrorum argumentum versabitur in laudibus amici. De pronomine τοὶ cf. ad 3, 1.

V. 2. ἀρχαῖον — φίλον, *veterem hunc peregrinumque amicum* nullum plane esse alium nisi *vetustum peregrinumque vinum* verissime perspexit Schweighæuserus. Quod tamen vinum utrum Thasium fuerit an aliud nescio quod, hoc quidem parum ad rem.

V. 3. Similiter fere 5, 1. εἰρεσίῃ Διονύσου. cf. Næke ad Chœril. p. 163. *Remigium linguæ* dicitur de penetrabili sermonis sono, sumpta metaphora a strepitu remigii. — ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον, *mittamus in magnam laudem*, i. e. magnis laudibus celebrabimus.

V. 4 sq. δεξιότης — Φαίακος, Osannus p. 135 hunc *Phæacem* eundem fuisse suspicatur atque oratorem ὁμώνυμον, de quo Eupolis apud Plutarch. Alcib. B. λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν. Aristophanes Equit. 1377.

σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ' οὐκ ἀπέθανεν.
ξυνερκτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικὸς
καὶ γνωμοτυπικὸς καὶ σαφὴς καὶ κρουστικός,
καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ.

Vnde hoc saltem efficitur, Phæacem linguæ quadam agilitate ac dexteritate excelluisse, ita ut Dionysius eius δεξιότητα λόγου proverbii loco admitteret atque ad conviviorum oblectationem quam maxime idoneum esse iudicaret. Neque illud improbabiliter coniecit Osannus p. 138 Phæacem, qui teste Thucydide V, 4 sq. legatus in Siciliam atque Italiam missus est, in transitu Thurios quoque adisse ibique familiaritate cum Dionysio contracta symposiacum potissimum oratorem semet præbuisse.

5.

Athenæus X, 61 p. 443 C. D. Τοιαῦτα πολλὰ ἐφεξῆς καταλέξαντος τοῦ Δημοκρίτου ὁ Ποντιανὸς ἔφη πάντων τούτων εἶναι τῶν δεινῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον, δι' ὃν καὶ τὰς μέθας καὶ τὰς μανίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς παροινίας γίγνεσθαι, οὗ τοὺς ἐκπαθῶς μεταλαμβάνοντας οὐ κακῶς ὁ Χαλκοῦς ἐπικαλούμενος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἐν τοῖς ἐλεγείοις κυλίκων ἐρέτας ἔφη·

καί τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίῃ Διονύσου,
συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται.

Verba quæ apud Athenæum hoc distichum excipiunt a Dionysio aliena Corae auctore ita scribenda: περὶ τοῦδε (τὸ γὰρ φῦλον οὐκ ἀπόλωλε) Ἄλεξις κ. τ. λ. et ad sequentia referenda sunt. cf. Schweighæuseri animadv. T. V p. 475 sq. — In ipso disticho desideratur verbum finitum. Athenæi locum ante oculos habuit Eustathius ad Homeri Iliad. p. 1243 ed. Rom. ὁ δ' αὐτὸς [Διονύσιος] καὶ τοὺς ἐμπαθῶς ἐμφορουμένους οἴνου κυλίκων ἐρέτας ἔφη.

6.

Athenæus XV, 64 p. 702 C. Ταῦτα — οὐ Σωκράτους νέου καὶ καλοῦ παίγνια ἀλλὰ τῶν δειπνοσοφιστῶν σπουδάσματα· κατὰ γὰρ τὸν Χαλκοῦν ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ

– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοις ἢ τὸ ποθεινότατον;

Sententiam suam ex Pindaro expressisse Dionysium bene annotavit Schweighæuserus, fragm. 59 p. 588 ed. Boeckh. τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν ἢ θοὰν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι; Hinc hausit etiam Aristophanes Equit. 1264 sqq. Eustathius ad Iliad. p. 1164, 24. σύμφωνον δὲ ἔχει καὶ

τὸ «Τί κάλλιον ἀρχομένοις ἢ καταπαυομένοις ἢ τὸ ποθεινότατον;» παροιμιώδης δὲ οὗτος λόγος. — ἀρχομένοισιν emendavit Casaubonus metro urgente: ἀρχομένοις A. B. C. P. V. cum Eustathio. — ποθεινότατον C. L. epit. Hœschel. Eustath. πιθανότατον M. P. V.

7.

Aristoteles Rhet. III, 2 p. 1405ª, 32. ed. Bekker. *ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ* προσαγορεύει ὁ Χαλκοῦς ἐν τοῖς ἐλεγείοις·

κραυγὴν Καλλιόπης ⏑⏑ ⏑⏑

τὴν ποίησιν.

EPIMETRVM.

Quum superiori anno disputavimus de *lugubri Græcorum elegia*,*) ex Simonidis εἰς τοὺς Μαραθωνομάχας elegia hodie ne frustula quidem superesse arbitrati sumus. Iam vero, quæ natura est commentationum disiecta poetarum membra attingentium ut dies diem doceat, scholiasta Aristophanis ad Pac. 720 ed. Bekker. servavit distichum, quod Schneidewinus exercitat. crit. in poetas Græcos min. p. 19 magna cum probabilitate ex eadem illa elegia depromptum esse divinavit: παρὰ τὰ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ἐκ τῶν ἐλεγείων·

εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος,
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.

Quod schol. præbet θυγατέρα quum ἄμετρον sit, emendandum duce Aristophane l. c. ad hunc ipsum Simonidis versum respiciente: εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος κ. τ. λ. Vnde simul perspicies infinitivum τιμῆσαι aptum esse ab εἰκός vel simili verbo ex præcedentibus subaudiendo. Præterea vulg. ἐξετέλεσα emendavit Schneidewinus, qui cives ipsos loquentes fecisse poetam vere intellexit. Iam vocabulum μόνος eo adducit ut in prægressis distichis sermo fuisse videatur de parva Atheniensium manu nullis Lacedæmoniorum auxiliis adiuta, quæ tamen immensum barbarorum exercitum fugavit ipsaque sola rem ad exitum perduxit (ἐξετέλεσσα μόνος). Notum est enim, postquam Spartani ante plenilunium in bellum proficisci recusarunt, Athenienses solos una cum Phocensibus rem suam fortissime gessisse. Vid. Herodot. VI, 106. 108. 113.

Præterea Schneidewinus in ephemerid. Gotting. a. 1836 p. 1766 sq. sagaciter ostendit ad lugubrem Archilochi elegiam referendum esse fragmentum in scholiis ad Aeschyli Prometh. 617. τὸ δὲ δωρεὰν ἐπὶ συμφορᾶς λαμβάνεται καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὡς καὶ ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ

κρυπτομένοις ἀνιηρὰ Ποσειδάωνος ἄνακτος
δῶρα ⏑ – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – ⏑⏑ –

Sic reponendum auctore G. Hermanno, qui a me consultus pro eximia qua instructus est humanitate respondit codicem Vitebergensem, omnium antiquissimum atque optimum, suppeditare κρύπτομεν ἀναρὰ Ποσειδῶνος ἄνακτος δῶρα. Monacensem A. κρυπτῶμεν ἀναδρὰ Ποσειδῶνος ἄνακτος δ. Monac. B. κρύπτομαι ἀνηρὰ Ποσειδῶν ἄνακτα δ. Barocc. 231. κρυπτῶμεν ἀνίδρα. Forma media κρυπτομένοις (cuius loco potuit etiam scriptum esse κρυπτομένων, utrumque videlicet e compendio κρυπτομ̃) recte posita.

*) Spec. I p. 6. v. 13 corrigendum Τελεσίκλεες. p. 7, 32 Valentinus. p. 17 fragm. 11. Athen. p. 483. Spec. II. p. 3, 24. Lydam. p. 24, 2. θρηνῶδες. p. 33 fragm. 9 ante Γρύνειος delendum est signum ⏑ temere adiectum.

propterea quod civibus, quibus contigit *sepelire mæsta Neptuni munera*, i. e. elisa suorum corpora, hæc ipsa sepultura solatio potuit esse: poeta enim se vel tali solatio destitutum esse lamentatur fragm. 3. Schneidewinus tamen coniecit κρύπτωμεν δ' ἀνηρὰ κ. τ. λ. atque hæc verba coniunxit cum fragmenti 4 versu extremo, quo tamen ipsi elegiæ clausula imposita esse videtur.

Idemque Hermannus, summus philologus, commentarium quo lugubrium elegiarum reliquias illustrare conatus sum haud indignum iudicavit in quem et ipse inquireret, et quas ingeniose, ut solet, excogitavit coniecturas publici iuris fecit in Zimmermanni diario philologico a. 1839 num. 66. Sic apud Simonidem fragm. 1 v. 4 lenissima medicina emendavit παῦροι μὴν, quoniam particula requiritur quæ sententias apte coniungat. V. 12 hiatum qui Stephano iam displicuerat expulit scribendo βιοτῆς ὀλίγος. Equidem talem hiatum in arsi positum tolerabilem esse credideram. — Ad fragm. 3 v. 5. «Merito quidem, inquit, Bachius recepit emendationem τότε. Nam ποτε scriptum est in Anth. Pal. propterea quod hi versus non fragmentum alicuius carminis elegiaci sed per se constans integrum epigramma esse videbantur. Permira autem illa est loquendi ratio, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος, qua amplexus filius patrem significetur. Id, nisi vehementer fallor, Simonides scripserat πατρὸς χερὶ χεῖρας ἔχοντος.» Profecto elegantissime. — Ad fragm. 5, 4 Hermannus ea quam dedimus explicatione haud improbata Schneidewini coniecturam, præterquam quod audacior esset quam ut vera esse videretur, alio laborare incommodo profitetur. «Etenim si nihil nisi orbem solis dicere volebat, ineptum erat epitheton τιμήεντος, quod in verum aurum quadrat, non in aureum fulgorem solis. Res ipsa de qua loquitur Simonides monstrare veram rationem poterat. Nam una quæ in Plutarchi codicibus neglecta erat lineola restituta apparet et κάλλιστον verissimum esse, et cur τιμήεντος scripserit Simonides:

οἷον κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι.

Solum, inquit, *sibi pulcherrimum testem laborum ex pretioso auro in æthere fecerunt.* Nam ut non alios iis testes fuisse indicet, non modo solum testem fuisse solem dicit, sed eum etiam pulcherrimum; pulcherrimum autem, quia ex re pretiosissima, auro, sit. Simul intelligitur, cur omnino ea sit imagine usus, ut aurum diceret pro sole.» — Fragm. 6 quod cum prægresso coniungendum esse statuit Hermannus ita scripsit:

ξεινοδόκων δ' ὥριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

quanquam antiquior scriptura λαμπρός pro λαμπρὸς ὢν posita haud deterior esse videtur. Fragm. 8 Hermanno Schneidewini coniectura, quia copula non posset abesse, nullo modo admitti posse, sententia autem ita explicanda esse videtur: *tempus dentes et omnia consumit, etiam firmissima.*

In Parthenii fragmento 7 quum inauditum analogiæque repugnans verbum sit ἀποτηλιτῶν, Hermannus scriptum fuisse putat οὐδ' ἐπὶ τηλίστων, fragm. 12 κορυνήταις. — Fragm. 15 haud cunctanter ita restituendum:

⏑́ ⏑⏑ ⏑́ ⏑⏑ ⏑́ ⏑⏑ ⏑́ ⏑⏑ μάρτυρα δ' ἄμμιν
τὴν ἐπὶ Γαδείρᾳ λεῖπε θεημοσύνην,
ἀρχαίου Βριαρεῶο ἀπ' οὔνομα τὸ πρὶν ἀράξας.

Idem vir κριτικώτατος fragmenti 18 versum 2 cum primo ita coniunxit ut commate post ἀνακτορίην posito particulam δ' inter ἀγχίγαμος et ἔπελεν insereret. Præterea versu 1 pro μὲν dedit ἢ Κίλικων κ. τ. λ.

EMENDANDUM.

Pag. 8. v. 7 scribe: *Olympiadis LXXXVIIII anno tertio.* cf. Meinekii quaestt. scen. spec. I p. 15. II p. 76. Kœpke de Ionis vita p. 7 sq.

